

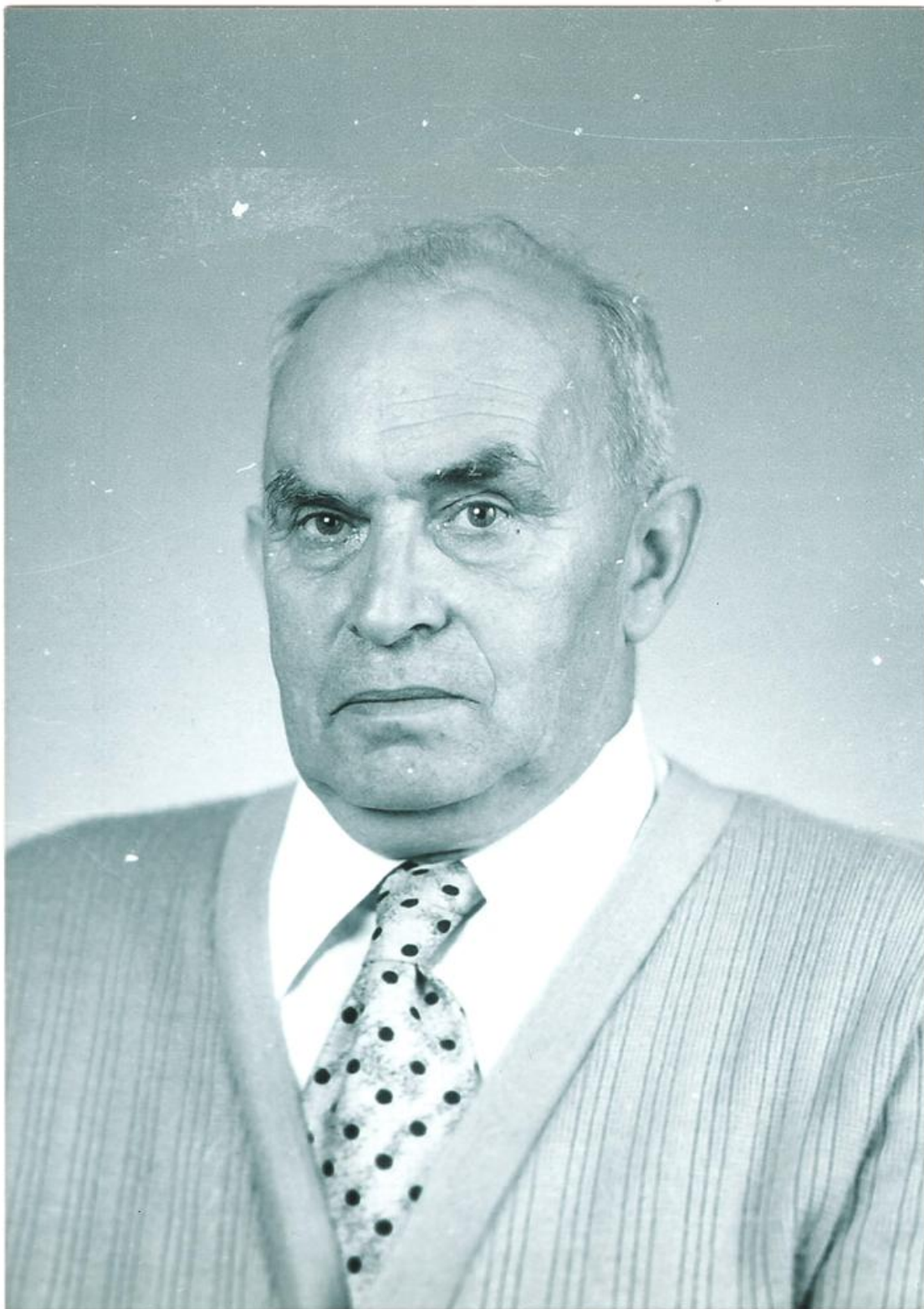
Dějiny obce Radostovice a osady Panská Ves

Dle Jizbova místopisu kostelecka a rychnovska

z roku 1936

Pohyb obyvatelstva obce Radostovice s osadou Panská Ves dle místního podání občanů
v době devatenáctého a dvacátého století.

1989

Místopis obce

Radostovice - Panská Ves

Rok 1936 – 1937

Počet obyvatel 162. Počet domů 35. Velikost katastru 107 ha, role 80 ha, louky 4 ha, lesy 6 ha. Vzdálenost od sídla okresu 10 km. Nadmořská výška 360 m. Četnická stanice Častolovice. Železniční stanice Častolovice a Týniště n. Orlicí. Pošta Lično. Škola Lično. Římsko katolická fara Lično. Hřbitov Lično.

Daňová základna 900 Kč. Obecní přírážky 300 %.

Starosta obce: Tomeš Josef

Členové obecního zastupitelstva: Alois Pekáč, Alois Janeček, Tomeš Jaroslav, Preclík Jan, Falta Josef, Vilímek František, Rambousek Vincenc.

Hostinec: Brandejs František.

Obec sama je beze sporu velmi stará. Původ její lze hledati již v XII století, soudí se z názvu obce. Jejíž jméno je odvozeno z osobního jména R a d o s t a. Analogicky podle jiných obcí zakládaných tzv. kolonizátory jejichž rodové jméno se stalo zároveň názvem nově vzniklé obce.

Roku 1402 zřízeno jest nadání při kostele líčenském od Krusa z Radostovic, příjmením Šípa z čehož soudíme, že Radostovice byvše v XII století zvláštním statkem tomuto rodu příslušely. Tohoto roku dne 6. června uvádějí se jakožto svědkové při zřizování oltáře sv. Kateřiny v Ličně Kuneš z Radostovic (vlastně Kunst řečený Šíp).

Sňatkem Jindřicha Knížete a vévody z Minatenberka, hraběte na Kladsku, pána z Kunštátu a Poděbrad odděleno Týniště od Častolovic a přifařena k němu i ves Radostovice roku 1413.

Mikuláš, syn Viktorina (otec pravděpodobně Absolona z Ledské) rozdělil se svým bratrem Janem 30. listopadu 1528 zboží své na dvě polovice. Mikuláš vzal pro sebe bratra a sestry mimo jiného v Radostovicích dva človeky.

V roce 1577 patřila ves Radostovice k Týništi a byly od Hanuše Haugovice z Biskupovic, který zastával podkomořího markrabství moravského postoupena s panstvím králi Rudolfovi II. Hned potom postoupila komora královská 1. května panství Janovi, Jiříkovi a Vilémovi bratřím Oprštorfům z dubu a Fudštejna J.M.C. zadán.

Jan zemřel r. 1584, Jiří 1577. Později Vilém z nich se syny Jiříkovými panství spravoval a poněvadž se o ně podílet nechtěli, tu Vilém a Jiřík (syn Jiříkův) všech práv postoupili r. 1586 Bedřichu z Oprštorfu držiteli Častolovic.

V XV. století byly Radostovice samostatným statkem avšak kolem r. 1607 patřily již k Ouřeňovicům. Dvůr Radostovský koupil Fridrich z Oprštorfu od Víta mlynáře s rolemi, lesy, loukami a se vším příslušenstvím niž „v Orlice“ za sumu 560 kop.

V tomto roce uvádějí se tudíž jakožto majetek pána Fridricha z Oprštorfu, jehož nástupce Otta z Oprštorfu zdejší dvůr směnil za dvůr Václava Reichla z Michalovic (zaniklá obec mezi Lípou a Týništěm). Doplatil mu 100 grošů.

Dvorec Radostovský byl přidán r. 1637 k líčenskému a zpustl před rokem 1682.

Roku 1654 patřily Radostovice pánu Petru Talackovi z Ještětíc. 1. února 1661 Adam Jindřich Talacko z Ještětíc a na Přestavlkách koupil Uhřinovice za 6 929 fl., ale nemaje na statku zalíbení, prodal je roku 1665 (16. října) dvůr, tvrz, ves Uhřinovice a ves Radostovice za 7 500 fl. Janovi Václavovi z Oprštorfu.

13. září 1674 Volf Bedřich Cetlic ze Seitendorfu prodal tvrz Lično se dvorcem Radostovice Janovi Václavovi Oprštorfovi (manželka Anna Eleonora z Kolovrat). Roku 1682 30. května rozdělili se o majetek svého otce, Jan Václav Šebast vzal mimo jiné i pustý dvorec se vsí Radostovice a když bratři mezi sebou díly měnili, zůstalo konečně na tom aby některé dědictví po otci prodali.

Když pak bratři Oprštorfové pro mnohé dluhy statky své udržet nemohli prodali je všechny. Pročež prodali 2. října 1684 oba bratři zletilí spolu s komisaři soudu zemského na místě J. Rudolfa nezletilého, panství Tomáši Černínovi hraběti z Chudenic a od tohoto koupil veškeré statky roku 1691 (31. prosince) Rudolf Vratislav hrabě ze Šternberka za 260 000 fl. Od této doby patřila ves Radostovice pod panství Častolovické.

Osada P a n s k á V e s, zvaná Palackým „Panská“ vznikla v době josefínského katastru tj. v r. 1785, založena na půdě domicionální vrchnosti. Kolem roku 1787 odloučila se zdejší obec od obce Uhřinovické po vzájemné dohodě.

Při zřizování cesty po vesnici v roce 1923 byla nalezena nádobka z pálené hlíny s pokličkou ve které bylo přes 3 kopy českých grošů.

Přifaření zdejší obce:

Dle zápisu z roku 1402 příslušeli zdejší občané duchovní správou do sousedního Lična. Kolem roku 1429 vedli správu kněží ultrakvičtí. Roku 1507 byli spolu s farností líčenskou přiděleny k Častolovicům, odkud v roce 1737 Radostovice přifařeny k Týništi, od roku 1786 k Voděradům a od roku 1875 zase k farnosti líčenské.

V roce 1833 postavena je v obci kaple zasvěcená sv. Trojici.

V roce 1923 byla zřízena silnice z Radostovic do Lična.

Tolik vytaženo z místopisu Kostelecka a Rychnovska od Jiřího Jizby.

Léta 1936 – 1937

V létech druhé světové války byl do obce zaveden elektrický proud. Kolem roku 1956 byla obec zapojena na skupinový vodovod ze Dřízen a tím vyřešena svízelná situace s vodou. Na vodovodu se z velké části pracovně podíleli místní občané.

V roce 1958 bylo založeno místní Jednotné zemědělské družstvo což mělo za následek značný odsun obyvatelstva mladšího věku do města.

V roce 1965 se místní JZD sloučilo s JZD Ličnem a Ostašovicemi ve větší hospodářský celek.

Obec Radostovice vznikla mimo již vpředu uvedeného dvorce asi na rozparcelované státní nebo panské půdě, která byla rozdělena sedmi půllánikům a čtvrtlánikům a to čp. dvě, tři, čtyři, sedm, osm, deset, patnáct a šestnáct.

Půllánici si na okraji svých pozemků (zahrad) postavili výměnní chalupy, které časem byly odprodány dalším přistěhovalcům. Ostatní chalupy si postupně stavěli potomci již usídlených obyvatel. Osada Panská Ves vznikla též jak již uvedeno v době josefínského katastru na vrchnostenské půdě jako domky pro robotníky na panském. Neví se, proč se osadě Panská Ves přezdívalo lidově „Kašlavá“.

V minulosti Radostovice patřili po určitou dobu k sousedním Uhřínovicům a jejich majitelé se často měnili.

Koncem devatenáctého a začátkem dvacátého století se od čp. dvě, tři, sedm a osm postupně odprodávala část pozemků a to asi deseti místním a sedmi chalupníkům z Ostašovic a Lična.

Při sčítání lidu v r. 1910 bylo ve 38 chalupách a zemědělských usedlostech 208 obyvatel.

Pokud naše paměť sahá, byli v obci tito starostové:

Za Rakouska – Uherska	-	Brandejs z čp. 2
	-	Vašata J. z čp. 5
	-	Tomeš Fr. z čp. 7
Za německé okupace -	-	Vašata J. z čp. 26
	-	Preclík J. z čp. 10 (Panská Ves)
Za ČSR	-	Vašata Fr. z čp. 15
	-	Falta Vojtěch z čp. 3 (Panská Ves)
	-	Tomeš Josef z čp. 4
	-	Pekáč Alois z čp. 10

Jak již uvedeno v roce 1833 byla postavena kaple zasvěcená sv. Trojici a kolem byly tehdy vysázeny čtyři lípy. Proto znak obecního razítka představoval kapličku mezi dvěma lípami až do roku 1949. Asi v roce 1870 byl v blízkosti kaple postaven kamenný kříž s Kristem.

V této době byl ve vsi hostinec „U Otčenášku“ v čp. 3, když byl tento později zrušen a později i zbourán, postavil Brandejs Fr. z čp. 1 u své chalupy hostinec nový s obchodem smíšeným zbožím. Když pak po zavedení socializace vesnice životní úroveň poklesla, obec se začala vyliďňovat. Taneční sál byl použit na určitou dobu jako sklad obilí.

Na dalších stranách uvedeme jména obyvatel všech místních chalup.

R a d o s t o v i c e

Čp. 1

Tato chalupa byla postavena jako výměniční k čp. 2. Za naší paměti patřila manželům Jiřímu a Kateřině, roz. Janečkové z Uhřinovic, Vostřezovým. Tyto měli 3 syny a 2 dcery. Václav a Matěj byli někde ve světě a Josef, který byl od mládí invalidní, sloužil u sedláků. Dcery Marie a Anežka také sloužily, protože rodiče vlastní pozemky neměli, ale hospodařili na 1 ha najmuté půdy a měli dva kusy dobytka. Josef a Marie zůstali svobodni, Anežka se provdala za Brandejse Fr. tesaře z Voděrad a převzali její rodnou chalupu.

Při parcelaci hraběcích dvorů po první světové válce dostali přiděl asi 1,5 ha pole od dvora líčenského. Manželé Brandejsovi měli 5 dětí. 3 syny a 2 dcery, které se po vyjití školy všechny rozešli do světa.

Po likvidaci staré hospody čp. 3 asi po roce 1934 přistavěli Brandejsovi ke své chalupě sál a lokál a začali provozovat živnost hostinskou a obchod smíšeným zbožím. Kteréžto podniky byly asi v r. 1970 pro malý obrat zrušeny.

Nejstarší dcera Marie se provdala za Jos. Janečka z Panské Vsi z čp. 5. Po válce odešli do pohraničí, odkud se po delším čase vrátili a převzali po rodičích chalupu i bývalou hospodu, kde ze sálu si udělali skladiště.

Druhá dcera Vlasta se vyučila kadeřnicí a vdala se do Borohrádku. Václav se vyučil řezníkem a přiřazen se do Čeperky. František, co by kovák a hudebník, bydlí v Trnově a nejmladší Josef, truhlář, je v Albrechticích.

Čp. 2

Na tomto gruntě hospodařil po svých rodičích Jan Tomeš s manželkou Alžbětou, roz. Janečkovou z čp. 23. Měli spolu a vychovali 3 syny a 4 dcery. Synové Václav a František se oženili ve vsi a Jan převzal hospodářství doma. Děvčata se vdala do Čestic, jedna do Litohradu a jedna do Petrovic.

Když Jan na to brzy zemřel, přiženil se k vdově po něm Brandejs z Houdkovic. Tři synové po Janu Tomešovi, Josef a František se přiženili do Voděrad a Jan žil v Novém Městě n. Met. Protože Brandejs i jeho žena holdovali alkoholu a hospodu měli hned vedle a také museli vyplatit synům podíly, byl nucen odprodat značnou část pozemků kolem silnice do Ostašovic. Potom se znova oženil a vzal si vdovu Smolovu s 5 dětmi z nichž jedna se vdala za Jos. Malého do Ostašovic. Po několika letech však celou živnost prodali a odstěhovali se do Náchoda.

Brandejs byl také určitou dobu starosta obce. Usedlost od nich koupili Pavelkovi z Vojenic asi za 11 tisíc zlatých.

Manželé Pavelkovi měli 2 děti a dva výměnkáře, kteří jim zvláště ve válce (první světové), ve které hospodář Václav padl, ale i paní až do své smrti pomáhali. Také měli po jistý čas najatého čeledína.

Po smrti hospodáře pobírali všichni státní podporu. Dcera Marie se vdala za sedláka Brandejse do Vojenic a syn Jan se oženil a převzal od matky usedlost. S manželkou vychovali tři děti, kteří všichni odešli z domova. Syn Václav se přiženil do Synkova a pracuje v továrně v Týništi. Dcera Marie se vdala do Kvasin a chodí rovněž do továrny do Skuhrova. Nejmladší Anna se vdala za Martince z Ježkovic, bydlí v Rychnově v bytovce a jsou oba zaměstnáni v potravinářském průmyslu.

Matka vdova žije na býv. gruntě sama. Syn Václav se vyučil též muzikantem a vyhrává v různých kapelách a na pohřbech.

Tady bývala hospoda, kráček s potravinami a rozsáhlé hospodářské stavení, protože k tomu patřil tzv. půllán zemědělských pozemků.

Majitelé byli manželé Junkovi, ti měli jedinou dceru. Protože její matka pocházela z Lična Micherová, jejichž jeden bratr bydlel v Solnici, chtěla patrně také být ve městě. Proto větší část polností prodali a koupili zájezdní hospodu na náměstí v Kostelci. Místní hospodu se zbytkem pozemků najmulí a odstěhovali se do Kostelce, kde se jejich dcera provdala za úředníka Hovorku. Nabyvateli prodaných pozemků byli Martincovi a Vilímkovi z Ostašovic, Šmídovi, Janečkovi, Faltovi a Krskovi z Lična. Zadní palouk Tomešovi č. 4. Asi ½ ha nad zadním paloukem Malý z č. 25, který po odstěhování do Ostašovic to zas prodal zpět Junkovým.

Na hospodě v Radostovicích byli nejdříve Netíkovi, pak Truhlářovi a nakonec Otčenáškoví z Nové Vsi. V Kostelci najmul Junek hospodu Otčenáškoví Aloisovi, bratru radostovského a pak žil jako soukromník. Otčenáškoví Václav a Anna v Radostovicích měli 3 děti. Dcera Marie se vdala za Aloise Mráze do Uhřinovic, syn František studoval a byl pak úředníkem v Bratislavě. Josef po smrti otce převzal hospodu a oženil se s Marií Poláčkovou, též z hospody v Uhřinovicích. Spolu měli jednu dceru Aninku. Na hospodě však dlouho nehospodařili. Paní Hovorková na radu svého příbuzného V. Michery z Lična jim dala výpověď a oni si najmulí hospodářství v Častolovicích a později koupili menší hospodářství v Kostelci.

Po vystěhování Otčenáškových hospodařil na pozemcích zmíněný už Michera z Lična. Do prázdné hospody se nastěhovali po vyhoření Vašatovi z čp. 5 a když se nedohodli s její majitelkou o její koupi, tito se vystěhovali do Vyhnanic a Michera budovy mimo stodoly zboural.

Po válce pak majitelka všecko prodala. Kus sadu pod hospodou koupili Vašatovi čp. 26, stodolu s ostatním sadem a část pozemků s předním paloukem a paloukem pod Kašlavou koupili Goldsteinovi čp. 19, část pole na prostředkách koupili Pekáčovi a zbytek byl majitelem darován státu.

Na sadě za stodolou postavilo JZD kravín a ve stodole byla určitou dobu výkrmna vepřů.

Tato zemědělská usedlost patřila asi rodu Vašatovu. Pravděpodobně poslední jejich dědičku pojal za manželku Tošovský z Vojenic, který se k ní přizemil. Jeho syn si vzal za manželku Fr. Martinovou z Uhřínovic a měli spolu chlapečka, který v útlém věku zemřel. Když pak předčasně zemřel i manžel, vzala si vdova Tošovská Václava Tomeše z čp. 2, s nímž měla 3 děti.

Dcera Marie se vdala za Fr. Vašatu z kopce čp. 15, syn František se přizemil do Lična k Pitrom, měli 3 děti a v první světové válce padl na Itálii. Nejmladší Josef převzal hospodářství, oženil se s Mar. Vilímkovou z čp. 8 a měli 5 dětí.

K dětem chodila vypomáhat tetka Goldsteinová, svobodná sestra Goldsteina z čp. 19. Z počátku hospodaření mívali služku a čeledína Václ. Kolovratníka pachol. z Hoděčína a Mar. Podzimkovou z Rašovic, potom Mar. Charvátovou z Rašovic a bratr hospodyně Fr. Vilímka z čp. 8. Nejstarší dcera Anna se vdala za Jos. Peteru do Vyhnanic, Věra do Týniště za Jar. Plašila, Marie za Jana Tošovského na Novou Ves. Syn Josef se přizemil k Růž. Bártové do Uhřínovic, mají dva syny a oba jsou u policajtů v Praze.

Bohuslav si vzal Marii Zemanovou z Lična. Převzal hospodářství, přestavěli společně s otcem chalupu. Mají dva syny, Josef se oženil do Lična, vzal si Mil. Kašparovou. Chtěli si postavit domek v Radostovicích na sadě čp. 4, ale úřady jim to nepovolili. Proto si postavili v Ličně za pomoci rodičů na „Větrné hůrce“.

Mladší Standa se oženil s Dášou Řičářovou z Olešnice, vybudovali s pomocí rodičů a příbuzenstva podkrovní byt v rodném domě a je zootechnikem na teletníku v Ličně.

Otec Bohuslav je také muzikant, hraje profesionálně na trumpetu. Josef Tomeš, otec, byl také mezi oběma válkami několik let starostou. Obec za jeho působení začala stavět silnici za humny, na níž se kámen lámal v nově otevřeném lomu na Janečkově pozemku V „Dole“.

..

Čp. 5

Tato chalupa byla výměniční od čp. 4. Její majitelé Vašatovi ji přenechali příbuznému Janu Vašatovi, pocházel z čp. 15. Říkalo se o něm, že je nebojácný a tvrdohlavý. Navnaďoval si zajíce a za stodoly je střílel, to když byl ještě doma.

Poněvadž tehdy jako vlastně i dnes patřila zvěř vrchnosti, počkali si na něho hajní a když šel sebrat zajíce, vrhli se na něho. I když se bránil odvedli ho na zámek a zavřeli do šatlavy. Když si trest odseděl, zavedl ho mušketýr do kanceláře, kde měl poděkovat panu vrchnímu. Když ale prohlásil, že za tohle se neděkuje, zavřeli ho znovu.

Doma matka Honzu čekala a když se nevracel, šla se k panu vrchnímu zeptat, co s ním je. Když jí vrchní řekl, že odepřel poděkovat, ona mu pověděla, že kdyby ho zabili, nepoděkuje. Pustili tedy Honzu bez poděkování. Chodil také na robotu ale pracoval trochu pomalu. I chtěl ho dráb popohnat rákoskou, ale Honza na něj „Jen si to zkus, tak Tě roztrhám na kusy“! Když si dráb stěžoval vrchnímu, řekl mu tento ať ho nechá, že by mu mohl něco provést a co by si na něm vzal. A tak dělal Honza pomalu dál, jenom ho zlobili, kdy se ožení? Až prý praskne robota, říkal.

Honza se oženil hned po zrušení roboty. S manželkou měli 3 děti. Dcera si vzala bratrance Fr. Vašatu z Panské Vsi čp. 7. Jan se oženil s Krystufovou z Lična a koupili si chalupu čp. 4 na Panské Vsi. Josef převzal chalupu po rodičích k níž od čp. 7 přikoupil 3 ha pozemků. Byl také určitou dobu po Brandejsovi z čp. 2 starostou. Také on měl s manželkou 3 děti. Jan se přiženil do Librantic u Hradce Králové, dcera si vzala vdovce Cavrnoha majitele střed. hospodářství ve Štěpánovsku, s níž měla 1 dceru a pak skončila v domově důchodců. Josef se oženil s Fr. Stodůlkovou z Vyhnanic a převzal chalupu po rodičích, kteří na konec svého života byli u dcery ve Štěpánovsku, kde také oba zemřeli a jsou pohřbeni v Albrechticích.

Proto, že bylo málo místa a špatný příjezd, chtěli koupit něco jinde, ale nemohli se pořád pro nic rozhodnout. Když pak vyhořeli, nastěhovali se do bývalé hospody čp. 3, ani tam se ale nemohli dohodnout s majitelkou o její koupi. Proto se odstěhovali do Vyhnanic (Buriánova chalupa), kterou později koupili. Od tamtud po několik let jezdili k Radostovicům obdělávat pole. Jejich děti Marie a Jan bydlejí v Trutnově.

Otec skončil život v domově důchodců v Kuksu.

Čp. 6

Tuto chalupu obývali v min. století Janečkovi. Měli dva syny, ale oba nebyli normální. Jeden asi ve 20 letech zemřel a druhý po smrti rodičů sloužil u Brandejsů čp. 2, ale protože se mu tam nelíbilo, přešel v roce 1906 k Vašatom na kopec čp. 15, kde zůstal až do své smrti. V létě pásal krávy, kydal od nich hnůj, štípal dříví a v zimě pomáhal mlátit cepama. Jíst mu chutnalo a to často snědl i neloupané brambory. Občas na den nebo dva zaběhl hledat si novou službu, až se mu to stalo osudným. Zašel jednou až někam k Holicům a tam asi únavou padl a usnul na věky. Zpět se už nevrátil ani mrtvý.

Chalupu hned po smrti rodičů koupil zase Janeček z čp. 23 zámečník a ten opravoval střelné zbraně a jiné kovové nádoby. Měli najmutý dílek obecní a na úhoře panského pozemku, který později od vrchnosti koupili. Měli 2 děti, syn se oženil v Českém Meziříčí, kde si s manželkou s níž měl rovněž 2 děti, postavili domek. Dcera Emílie se vdala za Vlasáka a měli dceru Hedviku, která v 15 letech zemřela na zápal slepého střeva. Matka brzy ovdověla a asi za 10 let po narození Hedviky se ji narodil nemanželský syn Josef, jehož otce nikdo nepoznal.

Stará chalupa někdy v roce 1939 vyhořela a mladý Janeček, jenž byl právě doučen zedníkem, postavil nový domek. Koncem války se oženil a po válce šel s manželčiny rodiči do pohraničí. Jeho matka zůstala až do své smrti v domku sama. Po její smrti syn domek nejdříve najmul mladým manželům Markovým a později ho prodal. Sám pak s rodinou bydleli v Hradci Králové, kde byl zaměstnán na krajské správě min. vnitra.

Domek od něho koupil svobodný Vašata Jan z čp. 15, který později koupil i sousední pozemek se spálenišťem čp. 5.

Na tomto statku hospodařili už v minulosti Tomešovi, kteří se prý odstěhovali do Ruska. Tehdy se od statku odprodalo skoro 30 korců pozemků a zbytek s budovami koupil Fr. Tomeš z čp. 2 jenž měl manželku Kateřinu Micherovou ze statku v Ličně, s níž měl 3 syny. Syn Josef se přiženil do statku v Tutlekách a měl 2 děti. Jaroslav se oženil s Bož. Pekáčovou z Nové Vsi a převzal hospodářství. Ladislav zůstal svobodný a pomáhal doma při hospodářství až do své smrti po pádu ze stromu.

Jaroslav s manželkou měli 2 dcery. Jarča se vdala za Jos. Vašatu do Panské Vsi čp. 4 a měli 2 dcery, Marii a Ludmilu. Anna se vdala do Kostelce za Fr. Adámka a měli dceru Janu a syna Jaroslava. Po smrti rodičů matka zemřela v ústavu choromyslných. Hospodářství začleněné do JZD převzala dcera Anna s manželem a synem Jaroslavem, na které je hospodářství převedeno.

Na rozsáhlou zahradu dojíždějí z Kostelce a pěstují zde ovoce, zeleninu, brambory a chovají ovce a králíky.

Toto býval kdysi půllán na kterém hospodařili Janečkovi. Od tohoto hospodářství byla odprodána část pole Vojt. Faltovi z Panské Vsi čp. 3, Pekáčovým z Radostovic čp. 10 a největší část asi 2 ha koupili Tomešovi z Ostašovic. Další majitelé Junkovi, kteří měli 2 děti , dali syna vyučit kolářem, který pak pracoval v Třebechovicích p. Or. kde se oženil.

Hospodářství převzala dcera, když se vdala za Jos. Vilímka z čp. 16 s nímž měla jednu dceru a čtyři syny. Dcera Marie se vdala za Jos. Tomeše do čp. 4 , syn se přičlenil do Rašovic. Václav se oženil se sestřenicí Růžnou Vilímkovou z čp. 16 a převzal doma hospodářství. Měli spolu dvě děti. Dcera Věra se provdala za lesního Jozla Jaroslava a jsou v lesovně v Dolním Jelení.

Syn Josef po založení JZD dojíždí do továrny v Týništi n. Orl., kde se seznámil se svou ženou s níž má dvě děti.

František, bratr Václava, sloužil nejprve u své sestry v čp. 4 a pak byl zaměstnán v továrně v Týništi n. Orl., kde také bydlel a byl svobodný. Jaroslav zůstal také svobodný ač měl dceru s cizí státní příslušnicí, která odjela za svými rodiči do Austrálie, ale on se neodvážil za ní odjet. Řadu let pobíral invalidní důchod, protože trpěl silným revmatismem a bydlel a i zemřel u svého bratra Václava.

Bratři Vilímkové byli také muzikanti a to Josef, který později založil vyhlášenou Vilímkovu rašovskou kapelu, jejíž byl kapelníkem a hrál na různé nástroje. Václav hrál na klarinet, Jaroslav na heligón a trombon.

Čp. 9

V této chalupě bez jakýchkoliv pozemků bydleli koncem minulého století manželé Lábkovi. Od nich ji koupil Jos. Marek, narozený v Panské Vsi čp. 3, když se oženil s dcerou Macháčkovou z Ježkovic, s níž měl 4 děti.

Když si pak koupil Grusovu chalupu v Hoděčíně, tuto se stodolou prodal manželům Pražákovým z Ježkovic. Tyto měli svěřence Bednáře, jenž pak měl se svou manželkou syna Josefa. Když staří Pražákové zemřeli, Bednář musel ve válce na vojnu a jeho žena zemřela, bydleli v chalupě příbuzní Bednářové, Brandejsovi z Voděrad, jejichž syn František se pak přizemil k Vostřezom čp. 1. Dcera Fanda si vzala Hloupého z Týniště n. Orl. a postavili si U Dubu domek a měli 2 děti.

Když se Bednář jako ruský legionář vrátil z války, oženil se znovu a dostal místo hajného v Halíně u Pohoří. Pak prodal chalupu manželům Janečkovým. Janeček František pocházel z Panské Vsi čp. 1 a oženil se s vdovou Anežkou Samoelovou, roz. Vašatovou z Panské Vsi čp. 4, která měla malou dcerku Mařenku a spolu pak měli další dceru Růženu.

Asi v roce 1923 při parcelaci šlechtických velkostatků dostali asi 1 ha zem. půdy, postavili si na pozemku koupeného od obce před okny novou stodolu. Měli 2 krávy a Janeček chodil příležitostně do práce.

Dcera Marie si vzala za manžela Václ. Čepelku z Ježkovic a koupili chalupu od pí. Talavaškové v Ličně, kde na ní hospodařili a měli 2 děti. Mladší Růžena se provdala za Jaroslava Buriana do Černíkovice, zedníka, kde při jeho řemesle hospodařili na malém hospodářství a měli 3 děti.

Staří Janečkovi odmítli vstoupit do JZD a až do smrti soukromě hospodařili. Po jejich smrti obec chalupu zbourala a stodolu koupili Jakubsky z Hradce Králové a přestavují ji na rekreační chalupu.

Toto střední hospodářství vlastnili Jan a Anna Marešovi, jejich dceru Alžbětu si vzal za manželku soused Vašata Jan z čp. 15. Koncem 19. století ho koupili Pekáčovi, kteří před tím vlastnili čp. 1 v Panské Vsi.

Jejich syn Jan se oženil s Annou Vašatovou z čp. 15 a měli dva syny. Tato byla nucena skoro 10 let strávit pro nemoc (silné revma) na lůžku a roku 1920 zemřela. Sestra Janova se vdala za Šmídu do Byzhradce a brzy zemřela. Její syn Antonín který byl negramotný, byl pak celý život u Pekáčů, kde pracoval a i zemřel. Syn Jana, František se oženil s Annou Čepelkovou z Ježkovic a koupili si domek v Týništi kde také pracoval v továrně.

Později, když se v nich ozvala selská krev, domek prodali a koupili menší hospodářství v Rovensku u Holic. Měli spolu 2 děti. Když mu manželka předčasně zemřela, oženil se znovu s Marií Netíkovou z Ježkovic, s kterou měli ještě další děti.

Mladší Alois si vzal za manželku Mar. Preclíkovou z Uhřínovic. Protože byla jen jedinou dcerou, rodiče chalupu v Uhřínovicích prodali a odstěhovali se k dceři do Radostovic, kde společnými silami postavili na novém místě velké hospodářské stavení a stodolu. Protože jim přibylo pole od Uhřínovské chalupy a další koupili od bývalé Junkovy hospody opatřili si také jednoho koně a sedlačili.

Pekáčovi měli syna Josefa, který od školních let od úrazu kulhá. Druhý syn Lojzíček brzy po narození zemřel. Josef se oženil s Mar. Peterovou z Vyhnanic a po založení JZD začal chodit do práce do průmyslu. Jeho dcera Marta se stala zdravotní sestrou v OÚNZ v Rychnově n. Kn. a provdala se za Karla Křepelu v Solnici, měla dvě děti ale Karel brzo zemřel.

Syn Josef má za ženu Růž. Rohlenovou ze Záhornice a mají spolu 2 chlapce. Nějaký čas po svatbě bydleli mladí v Radostovicích u rodičů, kde měli všechno pohodlí, ale mladý se nemohl a nechtěl podřídit, proto se mladí odstěhovali na Záhornici, kde bydlí v nepohodlném bytě matky manželčiny, která mezitím ovdověla.

Tuto chalupu obývali Kateřina a Václav Dubánek a měli 5 dětí. Otec prožíval pestrý život. Byl vážným v cukrovaru v Českém Meziříčí a pak v Předměřicích. Potom byl hajným v Halíně u Pohoří, kde byl velmi přísný, zejména na ženské chodící do lesa na klestí a houby. Proto jednou se muži ustrojili za ženy, chytili je a uvázali zadkem k dubu do mraveniště.

Pustil se také s rodinou do Ruska, kamž odjel vlakem, ale zanedlouho přišli domů pěšky a v noci se zavazadly a dětmi na káře. Doma pak si zavedli obchůdek s drobným zbožím a po vsích kupovali vejce a máslo. Dcera Kateřina se provdala za J. Svobodu do Třebechovic, s nímž měla 2 děti a když záhy ovdověla, měla tam krámek v němž prodávala uzeninu. Anna si vzala J. Janka v Malšovicích u Hradce Králové a měli také 2 děti. Jejich syn se ve 20 letech zastřelil. Zdenka se vdala za Masojídka, železničáře v Praze a neměli děti.

Syn Jaroslav byl velice šikovný, ale světoběžník. Otec Dubánek zjednal povoz, dal Jaroslavu peníze a poslal jej pro zboží do Kostelce. Jaroslav poslal prázdný povoz domů se vzkazem, že zboží neměli a s penězi utekl do světa. Snad se tam i oženil a měl syna, ale brzy prý od manželky odešel. Dcera Marie sloužila a ač se nevdala měla s jistým důstojníkem dceru Marii. S ní pak zůstala doma a převzala po otci chalupu, na kterou později nechala postavit novou střechu a pokračovala se svou dcerou, která vystudovala za pomoci alimentů svého otce, obchodní školu, ale po maturitě zůstala doma v obchodování.

Starý Dubánek také jezdil s trakařem do panského lesa kopat pařízky. Mimo obchodu hospodařili asi na 25 arech pole najmutého od Vašatů čp. 15 a asi 15 arů obecního. Studovaná Marie se provdala za Vojtu Kerharta z Olešnice, strojník jenž bydlíc v Radostovicích, pomáhal své ženě a tchýni obchodovat a hospodařit a při tom občas řemesloval, stavěl pánská jízdní kola i dámské bicykly. Při parcelaci dvorů získali asi 1,5 ha pozemků, při čemž chovali několik koz a později obecního kozla. Krátkou dobu také krávu. Do JZD nevstoupili, ale hospodařili až do smrti mladého Vojty.

Rodiče Kerhartovi, když jim nejdříve 3 děti zemřeli v útlém věku, nakonec měli dva potomky. Dcera Marie zdrav. sestra se provdala za Jos. Kubíčka do Malšovic u Hradce Králové a mají jednoho syna.

Syn Vojta se vyučil zedníkem a oženil se s Růž. Grimovou z Kounova a bydleli nejprve v Dobrušce. Vojta byl řidičem v ČSAD. Později získali družstevní byt v Týništi n. Orl., kde až do své předčasné smrti jezdil s autobusem. Chalupu v Radostovicích, která je ve velmi bídném stavu, tak jak ji nechala nebožka bába Dubánková. Po smrti matky Kerhartové používají pozůstalí jako víkendovou chalupu. Vojta se ženou Růženou měli 3 děti Starší dcera Růža vystudovala vysokou chemickou školu a pak se vdala za kolegu v Mníšku u Dobříše. Druhá dcera Dana se po maturitě vdala za Vl. Zemánka do Černíkovice a mají dva chlapce. Nejmladší Vojta vystudoval v Praze vysokou školu.

V této chalupě skoro na návsi bydleli Šmídovi. Hospodyně byla roz. Krystufová z Lična a měli 3 děti. Hospodařili na asi něco přes 1 ha polí, které koupili při odprodeji místních púlláníkúv a další získali při parcelaci velkostatku. Mívali obyčejně 2 krávy a Šmída si přivydělával prací u sousedních zemědělcům a sadařením.

Nejstarší dcera Marie sloužila v Čánce, kde se také vdala. Syn Josef se vyučil ševcem a přiženil se do Lična ke Krskom. Jeho žena však brzy zemřela a tak si vzal druhou Otčenáškovou z Nové Vsi s níž měl dvě děti. Anežka se provdala za Rudolfa Janečka z čp. 20 a převzala chalupu doma.

Janečkovi měli dvě dcery, které se vdaly do Lična. Božka za Jar. Krba s nímž měla 3 děti a obhospodařoval střední zemědělskou usedlost. Vlasta za Boh. Kašpara syna bývalého panského kováře, hospodařili na části rozparcelovaného dvora, měli spolu 2 děti, které jsou zaměstnány obě jako úředníci v kanceláři.

Chalupu po smrti rodičů Janečkových obývali nějaký čas manželé Schodovi se 3 dětmi, kteří ji chtěli koupit, protože pracoval v JZD v Ličně. Ale po různých neshodách se odstěhovali do Bolehoště, kde pracují opět v JZD.

Chalupu pak koupil pan Mareš Jan z Hradce Králové k rekreaci.

Čp. 13

Tato chalupa stála uprostřed návsi. V ní bydleli v devatenáctém století Vilímkovi. Manželka pocházela z Uhřínovic Řičářova a měla s manželem 3 syny, kteří když dospěli, zmizeli někde ve světě. Když jí manžel ještě v mladém věku zemřel, provdala se znovu za Jirku Malého s nímž měla dalších 6 dětí a po něm se jí říkalo Malá Jírová. Dvě dcery byly vdány v Opočně, Hrušková a Faltová. Emilie Polívková byla v Rychnově n. Kn. Anežka hned po válce zemřela na tzv. Španělku, syn František zmizel ve světě a Anna byla provdána za Novotného v Náchodě, s nímž měla syna Jaroslava.

Když jeho otec padl ve válce, dala matka malého Jarku k babě do Radostovic, kde žil až do 15 let a pak se vrátil k matce do Náchoda – Bělovse, kde tato žila s novým druhem, s nímž měla 2 nemanželské děti.

K chalupě patřilo jen pár arů zahrádky s několika stromy za obecní tzv. širokou studní a obdělávali asi 2 korce polí u ostašovské silnice, najmuté od Tomšů čp. 4 za něž nájemné si odpracovávali.

Babka Malá, která byla už delší čas vdovou s vnukem Jaroušem, jak se všeobecně říkalo, prožili v noci z 15. na 16. srpna velkou povodeň při které měli do polovice světnici zatopenou vodou a zachránili se výstupem na chlebovou pec.

Malá také chodila zažehnávat různé nemoci u dobytka i lidí. Po odchodu Jarouše zpět k matce do Bělovse, Malá prodala chalupu obci, která ji zbourala a zahrádku koupil Falta Josef z čp. 14. Sama se odstěhovala k jedné z dcer do Opočna, kde po čase zemřela. Jarka se vyučil zedníkem a muzikantem na trubku a hrál prý profesionálně v divadelních orchestrech v Jablonci n. Nisou a v Ostravě.

Čp. 14

Na této chalupě bydleli Faltovi, říkalo se jim na kopečku, kam se pravděpodobně děda Falta přiženil z Panské Vsi z čp. 5. Protože 2 sestry jeho ženy byly provdány rovněž v Radostovicích o čemž bude zmínka v dalších záznamech.

S touto první ženou měli 2 děti, kteráž brzy na to zemřela. Oženil se podruhé s vdovou Goldsteinovou z čp. 19 a když i tato zemřela, tak po provdání své dcery, byvše sám se synem, vzali k sobě za hospodyně Manču Malou narozenou v čp. 22, neprovdanou, která když se mladý oženil s Mar. Vilímkovou z Ostašovic, musela od nich odejít.

Asi v roce 1905 dřevěná chalupa shořela a tak postavili novou, k níž později přistavěli podsklepený přístodolek. Mladí manželé měli spolu 2 dcery. Dostali také při parcelaci přiděl asi 1 ha polí.

Dcera Anna byla u tety v Praze a tam se provdala za poručíka letectva J. Langra. Mladší Věra chodila do práce do Týniště a pak se provdala za rozvedeného automechanika Jos. Jaschkeho, jemuž přinesla věnem nemanželskou dceru a odešli do pohraničí, kde bydlí v činžáku a chodí oba do práce. Chalupa slouží oběma rodinám na rekreaci.

Čp. 15

Na tomto statku od nepaměti hospodaří rod Vašatů. Koncem 18. století jsou to Josef s manželkou Dorotou roz. Forejtkovou ze Synkova. Po nich jejich syn Jan s manželkou Alžbětou rozen. Marešovou z Radostovic čp. 10 s níž měl 4 syny. Jan dostal od příbuzných chalupu čp. 5 a tam s rodinou hospodařil. František s manželkou si pravděpodobně koupili chalupu čp. 7 na Kašlavé. Václav s názvem strýc Vašek zůstal svobodný, ale měl prý děcko s Kateřinou Malou z čp. 22. Nejmladší syn Karel se oženil s Kateřinou Zvoníčkovou z Ostašovic čp. 30, byla jedináček a tak spolu hospodařili na dvou statcích a měli 9 dětí, z nichž jedno zemřelo v útlém věku.

Syn Jan převzal hospodářství ve Vostašovicích, oženil se s Mar. Voborníkovou z Bukoviny u Předměřic a měli 1 dceru a 3 syny. František si vzal Marii Tomešovou z čp. 4 a Josef zůstal svobodný s otcem na výměnku a zemřel sešlostí věku u své sestry na Nové Vsi. Dcera Františka se vdala za Jos. Otčenáška, rolníka na Nové Vsi a měli 2 děti. Marie si vzala Jos. Vilímka z Ostašovic, koupili hospodářství v Korytech za Kostelcem a měli 5 dětí. Anna se provdala za souseda Pekáče a měli 2 syny. Kateřina si vzala J. Tomasa v Černíkovcích, hospodařili na středním hospodářství a měli 6 dětí. Nejmladší Žofie se provdala za V. Junka, rolníka ve Velínách u Holic a měli 4 děti.

Doma František s manželkou měli 9 dětí. První Ladislav se narodil u Tomešů, jako nemanželský, kde pobyl do 6-ti let. Když začala první světová válka, dochodil školu a už v 16-tém roce, když otec byl povolán do zbraně, musel s matkou hospodařit. Otec se asi po roce na žádost vrátil a syn 7.2. 1918 nastoupil na vojnu, kde byl do 28. října 1918. V roce 1920 byl znovu odveden a na žádost otce byl mu povolen odklad nástupu o 1 rok. 1. října 1921 narukoval do Trutnova a již 7. října náhle zemřel otec. Matka, které zanechal hospodářství a 9 nezaopatřených dětí, žádala až na ministerstvu o synovo propuštění, nebo odklad, ale nebylo její žádosti vyhověno. Po návratu z vojny koncem listopadu 1922 asi 5 let s matkou hospodařili a v roce 1928 se oženil s Em. Vilímkovou z čp. 16. Koupili malé hospodářství v Kvasínách, měli dceru Elišku, která se v dospělosti vdala do Hradce Králové za Fr. Doubravu a měli 2 děti.

Anna se vdala za ovdovělého F. Plíštila, zedníka a zemědělce, do Kvasin a měla 1 dceru a 2 syny. Marii si vzal Alois Vašata z Panské Vsi čp. 4 a koupil chalupu ve Štěpánovsku u Týniště n. Orl., měli 1 syna a dcerka jim zemřela v útlém věku. Božena se provdala za Jos. Hloupého rolníka ve Štěpánovsku a měli 2 děti.

Františka, která se vyučila švadlenou se provdala za bratrance Jos. Vašatu z Ostašovic a měli 3 děti z nichž Růženka zemřela brzy po narození. Marie se vdala za Fr. Hlaváčka, zedníka z Týniště n. Orl., kde si koupili domek a měli dva syny. Ona však v 25-ti letech náhle zemřela a i její starší syn ve svých 20-ti letech umírá na leukemii. Syn Josef si vzal Marii Zemanovou z Dobříkovic u Čánky, bydlí v paneláku U Dubu v Týništi, mají 3 děti a jsou zaměstnáni v průmyslu.

Další sourozenci, Jan, Václav a Růžena zůstali svobodni a doma. Jen Jan, který se vyučil truhlářem byl víc ve světě. Vývojákoval 2 roky u hraničářů v Žamberku a pak pomáhal doma na hospodářství, protože v době nezaměstnanosti jej řemeslo přestalo bavit a raději pracoval v zemědělství. V roce 1943 nastoupil službu u pošty jako listonoš v Ličně, odkud doručoval zásilky po 5-ti okolních obcích. Po válce v roce 1945 se nechal zlákat svým nadřazeným pošty Veselým do pohraničí, kde sloužil ve velmi poněkud Teifenbachu, průmyslové části městyse Příchovic v okr. Jablonec n. Nis. Po násilném uchvácení moci v r. 1948 komunistickou stranou byl ze služby vyhozen a nucen nastoupit práci v továrně na tech. porcelán. Odtud po krátkém čase odešel a vrátil se domů, kde zase nějaký čas pracoval při hospodářství. Protože si v pohraničí koupil nábytek a bytové zařízení, najmul si ve vsi prázdnou chalupu. Později koupil domek čp. 6, kde potom bydlel.

Koncem roku 1949 nastoupil práci v továrně v Týništi, kam denně dojížděl a při práci na lisu přišel o 2 články ukaz. levé ruky. Začátkem roku 1950 nastoupil na farmě st. statku v Hodčíně, kde pracoval 5 let. V tom čase byl jedno období tajemníkem MNV Radostovice. V roce 1956 ze zdrav. důvodů nastoupil opět za pošťáka a dojížděl 5 let do Solnice. 1,5 roku sloužil opět v Ličně, odkud pro neshody s představeným přestoupil k Okresní správě silnic, kde 6 roků pracoval jako cestář. Od

1.1. roku 1969 opět ze zdravotních důvodů přestoupil k ČSD, železniční stanice Týniště a dojížděl sloužit jako hradlář do Petrovic, kde se sloužilo v turnusech po 12-ti hodinách s prodáváním jízdenek. Obsluhoval také různé provozní zařízení. Odtud po 5-ti letech odešel do penze.

Václav zemřel ve svých 36-ti letech na rakovinu jater. Doma zůstali František a Růžena, kteří po založení JZD v něm pracovali až do důchodu.

Po smrti Františka převzala statek nejmladší Růžena a ta tam bydlí sama, jako důsledek hlubokého úpadku socialistické vesnice.

Čp. 16

Tento grunt vlastnil též od nepaměti rod Vilímků, asi začátkem 19. století je to Jan Vilímek s manželkou roz. Bořkovou z Uhřínovic a měli 6 dětí. Syn Josef se přizemil do čp. 8, Jan do Lična a měli 3 děti. Václav do Čestic a jedna sestra měla Truhláře z Lična a bydleli v Rychnově. František se oženil s A. Andršovou ze mlýna v Kounově a měli 10 dětí z nichž 3 zemřeli v dětském věku.

Dcera Anna se vyučila švadlenou, provdala se za Rudolfa Bořka do Uhřínovic a měli 1 syna. Emílie si vzala souseda Ladis. Vašatu, měli 1 dceru a bydleli v Kvasinách.

Růžena se vdala za bratrance Václava Vilímka do čp. 8. Nejmladší Žofie se provdala za Jos. Ježka, zedníka, do Záhornice a měli 1 dceru. Jan a Marie zůstali svobodni. Josef zůstal také svobodný a převzal hospodářství. Jan zemřel asi ve 40 letech. Marie jistou dobu sloužila v Náchodě a pak se sestrou Žofkou, která od muže odešla, pomáhali doma bratrovi Josefovi.

Po smrti obou zůstal Josef doma sám a po jeho smrti jeho žijící sestry, Emílie a Růžena, pozemky začleněné v JZD darovali státu a chalupu prodaly jednomu pražákovi na rekreaci.

Jan hrával pro své potěšení na flétnu.

Čp. 17

V chalupě proti obecní široké studni za potokem bydleli koncem min. století Drašnarovi a měli 4 děti. Matka jim brzy zemřela a tak otec, alkoholik, chalupu prodal manželům Štěpánkovým, kteří žili částečně z úspor a přilepšovali si hrou na flašinet. Byli však zvláště mládeži pro legraci.

Chalupu jim však pro neplacení daní a různých poplatků brzy soudně prodali a tuto koupila rodina Sekyrova, která podomně obchodovala s hliněným nádobím. Sekyra byl válečný invalida a měl s manželkou asi 4 děti. S koníkem jezdil se svým zbožím po jarmarcích a občas předstíral, nebo skutečně byl pomatencem. U nich pobývala často vdova Šimková, matka početných dětí, patrně příbuzná jejíž děti spávaly v kramářském voze pod plachtou. Po několika létech chalupu prodali a přestěhovali se do Třebechovic. Tu koupil Václav Krejčí s manželkou Marií Malou z čp. 25, kteří měli 8 dětí. Jako zedník chalupu přestavěl a byl zaměstnán ve mlýně Lad. Koťána v Týništi a manželka při dětech občas pomáhala u místních zemědělců. Při parcelaci dostali asi 0,5 ha polí za Kašlavou.

Asi v roce 1940 zemřela a otec s dětmi po válce odešli do pohraničí, kde ve Višnově u Meziměstí si zabrali hospodářskou usedlost. Chalupu v Radostovicích si najmul svobodný Vašata Jan, když se vrátil z pohraničí. Když pak koupil domek čp. 6, odstěhoval se tam. Dcera Anna Krejčová, majitelka která bydlela v Lípě, prodala chalupu na zbourání.

Čp. 18

Za čp. 13 za potokem byla do stráně postavena dřevěná chalupa, a v ní bydleli bezdětní manželé Radochovi. Měli kousek vyvlastněného panského pole na tzv. Spoušťce a najmutý obecní dílek.

Václav Radoch pocházel z Vyhnanic a příležitostně pracoval u místních zemědělců. Když mu zemřela manželka tak po nějakém čase se seznámil s jistou ženou, která vozila na trakaři hliněné nádoby, které prodávala a tato se k němu na čas nastěhovala. On jí říkal Magenka. Po čase zase odešla a on, když pak zestárl a onemocněl, byl odvezen do ústavu pro přestárlé.

Chalupu koupil Vojtěch Kerhart z čp. 11 jenž ji potom zboural. Pole na Spoušťce koupil už předtím Jos. Falta z čp. 14.

Čp. 19

Tady bydleli Goldsteinovi. Hospodařili na malé chalupě na návsi u potoka. Starý trochu ševcoval a obdělávali trochu polí, které část koupili od čp. 7 a část na katastru líčenském. Jeho matka vdova se provdala za J. Faltu čp. 14. Žena byla z početné rodiny Brandejsovy z Voděrad, jejichž otec byl hajným na 90-ti ha zádušního lesa a měli spolu 4 děti.

Nejstarší Josef, muzikant na trubku, se přiženil do Rašovic, na menší hospodářství a měli 1 dceru. František se vyučil řezníkem a oženil se s Mar. Faltovou z Panské Vsi čp. 6. Najmuli si hospodu a řeznictví v Týništi, vyráběl výbornou uzeninu a měli 2 děti.

Dcera Růžena se provdala za Lad. Červinku, kováře a zemědělce do Lična a měli 3 děti. Jan, také hudebník na hornu převzal hospodářství, které se po parcelaci zvětšilo, oženil se s Em. Netíkovou z Ježkovic a měli 3 děti. Avšak dcerka se asi ve 4 létech utopila v obecní studni.

Později přestavěli chalupu a od bývalé hospody koupili stodolu s částí zahrady a další pozemky. Mladší syn Jan se přiženil k Doležalom do Houdkovic a měl 2 dcery. Jaroslav vychodil strojní průmyslovku a dostal zaměstnání ve Škodovce v Hradci Králové, kam po několik let dojížděl. Jeho manželka Vlasta Tošovská, učitelka s ním má 2 dcery, Jitku a Vlastu, vyučovala ve Voděradech. Když pak po čase dostali byt v Hradci Králové, tak se tam odstěhovali. Doma zůstali rodiče sami.

Čp. 20

Tuto chalupu vedle Radochových, podle dochovaných zápisů v úředních listech, obývala kdysi rodina Škopova a pak po nich je psáno o Anně a Alžbětě Dubánkových. Za naší paměti zde bydleli Janečkovi (Bednářovi). František Janeček pocházel ze sousedních Uhřínovic a manželka Alžběta z Houdkovic Šolcova, spolu měli 5 dětí – synů. U chalupy měli kousek pole na Spoušťce a nějaké pole najmuté, protože mívali i krávu. Otec hlavně bednařil a to nejvíce na zakázku.

Nejstarší syn František padl ve válce, Josef se přizemil do Ostašovic k Cvejnom a měli 3 děti. Později koupil stavební parcelu v Ličně a postavil si tam novou chalupu.

Gusta, zedník se přizemil na kopec k Anně Podolské a měli dvě děti. Rudolf také zedník, se přizemil k Šmídom čp. 12. Jan, rovněž zedník, si vzal vdovu Otčenáškovu z Nové Vsi a s ní měl ještě další 2 syny.

Při parcelaci koupili asi 1 ha polí ve stráni a u chalupy přistavili stodůlku.

Po smrti rodičů dědici všechno rozbourali a o pozemky se rozdělili. Jan byl též muzikantem a hrál na klarinet.

Čp. 21

Hned vedle Bednářových bydleli Markovi na kopečku. Měli 2 syny, kteří padly ve světové válce a 2 dcery, které se vyvdaly z domova a to jedna do Srubu u Chocně za Marholda a ta druhá do Panské Vsi za Preclíka. Otec konkuroval svému sousedu Janečkovi ve výrobě dřevěných potřeb pro ostatní spoluobčany a matka zvonila v místní kapli ráno, v poledne a večerní klekání. Sloužila též jako obecní serbus (policajt), zvala členy obecního výboru na schůze a podobně.

Po smrti svého muže chalupu najmula manželům Žaloudkovým ze Soprče a odstěhovala se k dceři do Srubů, kde později zemřela. Žaloudek byl švec a jeho raritou byla dost velká kaple postavená ze samých cívek od nití ve světnici. Když se tito po první světové válce odstěhovali, koupil chalupu Grus, který se právě vrátil s plnými kapsami z Ameriky. Ovšem zakrátko ji prodal Rambouskovům, kteří předtím bydleli v ratejně ve dvoře v Ličně.

Rambouskovi měli 1 dceru a chodili všichni pracovat na zbytkový statek do Lična, býv. správci dvora Knirschovi. Dcera Anna se vdala za Fr. Štěpánka do Lična. Při parcelaci (asi okolo roku 1920) dostali 1 ha polí u Lična. Po smrti matky otec odešel k dceři do Lična a chalupu prodali sousedním Janečkom čp. 2 z Panské Vsi, kteří ji rozbourali a z parcely udělali zahradu.

Čp. 22

Tato chalupa byla výměniční chalupa k čp. 7 a bydlela tam začátkem 19 století Anna Stodůlková, porodní bába. Potom ji vlastnila rodina Malých. Otec byl tkadlec a měl svobodnou sestru Káču, která měla 3 děti se třemi otci (milenci). Syn Josef si přivedl ženu až Prochod od Chocně a poněvadž mu tkalcovina nevoněla, tkalcovský stav vyhodil, chalupu prodal a odstěhoval se do ženina rodiště, kde podomně obchodoval s hliněným nádobím. Chalupu koupili příbuzní Sekyroví, neboť Sekyrová byla asi dcera tety Káči.

Sekyra si najmul trochu pole a obchodoval s dobyt看kem. Měli 4 děti a když obchodem získali dost peněz, chalupu prodali a koupili si větší hospodářství v Křivicích. Chalupu koupil švec Jan Rychlý, který se sem přistěhoval z Přepych s manželkou a malým synem a při řemesle pracoval také v panském lese. Když mu žena zemřela, oženil se znova s Mar. Dlabalovou z Vyhnanic s níž měl ještě 6 dětí.

Při parcelaci koupil 1 ha polí u Lična na němž pak hospodařil. Po válce, když i druhá žena mu zemřela, si zabral statek v Lichkově v pohraničí. Pole u Lična a louku prodal Václ. Čepelkovi z Lična. Chalupu prodal Jaroslavu Tomešovi čp. 7, který ji zboural a parcelu upravil na zahradu. Jan Rychlý se všemi dětmi se odstěhoval do pohraničí.

Čp. 23

V této chalupě byli Janečkovi v Dole. Měli pravděpodobně 3 syny a 1 dceru, která se provdala za Seifrtu, němce z Uhřínova s nímž měla 2 syny a s nimiž po předčasné jeho smrti bydlela u matky doma. Starší Alois si z vojny přivedl němku z Vídně a měli rovněž 2 syny. Brzy dostal práci v Opočenském pivovaru, kde také bydleli.

Jeho ženě se však v Čechách nelíbilo a tak se vrátila do Vídně, odkud zanedlouho přišli zpět. Usadili se ve Skuhrově n. Běl. a když žena předčasně zemřela, oženil se znova s kuchařkou továrníka Porkerta, s nímž měl 2 syny. Mladší Josef se vyučil ševcem a v únoru 1918 narukoval do Vysokého Mýta na vojnu, kde kufr s buchtami nechal a dezertoval.

Po čase ho četníci chytili a odvezli někam do Rakous, odtud utekl znova. Když i za republiky z vojny utíkal, prohlásili ho konečně za blázna a tak vojnu vyhrál. Oženil se do Kvasin s A. Šmídovou a měli 2 děti. Po smrti matky Seifrtové převzal chalupu její bratr, který po jejím vyhoření dožil u svého syna na Kašlavě. Když se začala stavět silnice za Humny, byl za spálenišťem otevřen kamenolom.

Čp. 24

Opět výměniční chalupa a to od čp. 8, jejímiž pozdějšími majiteli byli Marešovi od nichž ji koupili Vašatovi i s rozlehlou zahradou a jinak měli najmutý dílek od obce.

Vašata pocházel z Rašovic a jeho manželka byla sestrou první ženy Falty čp. 14. Měli jednoho syna, který padl v první světové válce.

Říkalo se jim Vašatovi skalní. Po jejich smrti dědici Faltovi z kopečka chalupu zbourali a zahradu prodali, část Rychlým a část Kerhartom.

Čp. 25

V této chalupě v minulém století bydlel puškař (šiftař) k němuž jezdili prý i šlechtici v kočárech, aby jim opravil jejich hlavě lovecké zbraně. Jeho věhlas však pohasl když chtěje pušky opravovat, hlavně vojenské, potřeboval k tomu povolení od obce, která mu toto vystavit odmítla. Udělal si obecní razítko sám, jímž opatřil vysvědčení, které si napsal také sám.

Svěřené pušky předělával a prodával, což ovšem mělo zlé následky. Způsobenou škodu musel zaplatit a tak chalupu prodal a odstěhoval se do Uhřínovické pastoušky. Chalupu koupili Malých, kteří předtím bydleli na obci v tzv. „Boudě“, chaloupce postavené z hrází a hlíny pokryté doškami. Byla tam světnička, komůrka a chlívěk pro kozu. Okolo byla prostornější zahrada, kde její obyvatelé pěstovali brambory a zeleninu.

Manželé Malých měli 1 syna a i když k chalupě koupili od čp. 7 asi 2 korce polí, asi v roce 1910 vše prodali a odstěhovali se do sousedních Ostašovic, kde pravděpodobně koupili chalupu lepší.

Dalším majitelem chalupy se stal zase J. Malý, příbuzný bývalého majitele, který ji koupil za 400 zlatých. Boudu na obci, ve které také bydleli po návratu z Prochod, prodal za 40 zlatých Drašnarovým. Malých měli 8 dětí a matka byla často nemocná a nikde nepracovala. Otec nějaký čas obchodoval s máslem a vejci, jež nakupoval v okolních obcích až v Litohradech. Měli najmuté nějaké pole od Vašatů, kam chodil otec pracovat a dílek pole obecního. Za to dělal obecního serbusa a zvoníka, jako před ním Marková z kopečka. Chlapce dali vyučit řemeslům a děvčata po vyjití školy šla sloužit. Syn Josef se vyučil ševcem a pak pracoval na pile v Týništi, kde úrazem přišel o nohu a v důsledku toho brzy zemřel svobodný. Alois se vyučil krejčím, přišel se do Týniště a s manželkou Seidlovou měli 3 děti. Francek se přišel do Panské Vsi k Anežce Zítkové a měli 2 dcery, Karel zůstal svobodný a v domově důchodců v Borohrádku zemřel.

Nejstarší Marie si vzala zedníka Václ. Krejčího, měli 8 dětí a bydleli v chalupě čp. 17. Růžena se vdala za J. Tomence, bydleli v Týništi a dětí neměli. Anna si vzala Lad. Švorce, sedláře na Nové Vsi a měli 1 dceru. Nejmladší Františka byla švadlenou a provdala se za J. Dostála, vdovce se dvěma syny do Olešnice.

Chalupu prodali obci a ta v ní potom ubytovávala příslušníky obce navrátilých se z toulek světem, odkud byli posíláni tak zvaně na obec. Nejprve to byl Fr. Malý s manželkou a jejich synem J. Krožkem. Skoro současně se přistěhovali Jan Podolský s manželkou a třemi dcerami a ti si museli upravit bydlení z bývalého chléva.

Obě tyto rodiny po válce odešly do pohraničí, kde si ve Vižnově u Meziměstí zabraly hospodářskou usedlost po Němcích.

Pak se do chalupy přistěhovala vdova po příslušníku obce Vilímkovi se třemi dětmi. Když se po jisté době odstěhovala, obec nechala chalupu zbourat.

Čp. 26

Tato chalupa byla postavena na pozemku patřícímu k čp. 3, jako výměniční chalupa a to podle letopočtu vyznačeném na dřevěné lomenici roku 1838. Tam nejprve bydleli staří rodiče hospodského Junka. Když děda zemřel, dala babička chalupu Václ. Balousevi z Ježkovic, jenž se oženil s Fr. Hrubou z Hoděčína a měli dceru Marii.

Protože u chalupy nebyly žádné pozemky, najmul si trochu polí, na nichž hospodařili a přitom chodili vypomáhat sousedům. Po první válce se k nim přizemil Jan Vašata z Panské Vsi čp. 4. Byl vyučený kolář, zřídil si tu dílnu a řemesloval. Při parcelaci si koupili asi 3 ha polí a na poli za vsí si postavili stodolu.

Vašatovi měli dvě dcery z nichž Anna se provdala za Václ. Micheru z Ostašovic a Bětko se provdala za Václ. Doležala, statkáře, do Ježkovic. Vašata byl za německé okupace starostou obce, ale před koncem války zemřel. Jeho manželka pak hospodařila se svým otcem, dědou Balousem, který také v sousední kapliče zvonil a dosáhl vysokého věku.

Když děda a po něm za několik let i matka zemřeli, dcery chalupu i stodolu prodaly, každé zvlášť, městským chalupářům na rekreaci. Polnosti jsou začleněny do JZD.

Bouda na obci

Na tzv. Obci, na rovince pod tehdejším hliníkem (vodní nádrž), blízko obecního dolíka stávala chalupa zvaná „Bouda“ postavená z hrází a hlíny, pokrytá došky. Byla v ní světnička s jedním okénkem v čele k východu a jedním vedle dveří do síňky k severu, komůrka a chlívek pro kozu.

Okolo byly dvě dost prostorné zahrádky, kde jejich obyvatelé pěstovali brambory a zeleninu. Kdo tuto boudu postavil není dnes už známo, ale pokud víme, bydlel v ní rod Malých od nichž jí potom koupili za 40 zlatých jejich příbuzní, také Malých a od nich jí po čase koupili Drašnarovi, kteří předtím vlastnili čp. 17.

Drašnar, tehdy už vdovec se čtyřmi dětmi, holdoval kořalce. Dcera Marie žila v Borohrádku s jistým Hemelikem, jak se tehdy říkalo „na hromádce“ s nímž měla několik dětí a pořád patřila do obce Radostovice. Až teprve těsně před druhou světovou válkou se tehdejšímu starostovi Jos. Tomešovi podařilo udělat z nich na obecní útraty manželský pár.

Synové Josef a František odešli také do světa a nejmladší Anežka, která byla částečně duševně chorá (zaostalá), zůstala s otcem v Boudě a živili se prací u místních zemědělců. Otec v zimě pletl koše, které pak dcera zákazníkům roznášela.

Když pak otec i dcera dost krátce po sobě zemřeli, Boudu obec rozbourala.

Panská Ves, lidově zvaná Kašlavá

Tato malá osada o jedenácti číslech byla založena v době Josefinského katastru na půdě vrchnostenské roku 1785 jako kolonie pro robotníky.

Na mapách z Rakouska – Uherska a podle Palackého je všude uváděno jako „Panská“. Jelikož po druhé světové válce několik rodin odešlo osídlovat pohraničí a většina mladých obyvatel se vystěhovala do města, počet obyvatel se značně snížil. Takže bylo provedeno jednotné číslování domů v jednu osadu Radostovice a osada včleněna pod střediskovou obec a MNV (Místní národní výbor) Lično, kamž Radostovice patří farností, školou a poštou.

Někdy v roce 1970 byly Radostovice spojeny s Ličnem asfaltovou silnicí, která je ale dosti v bídém stavu, jelikož ji používají ponejvíce traktory a těžké mechanizační stroje JZD (Jednotné zemědělské družstvo).

Čp. 1

Toto je osamělá chalupa ve „Stráni“ v níž bydleli Pekáčovi, pocházející z Rašovic, kteří v robotní povinnosti hlídali panskou úrodu na okolních polích.

Od těch ji koupili Seykorovi, jejichž dcera Františka se provdala za Václava Janečka za Zdelova a měli spolu 5 dětí. Nejstarší František si vzal A. Samoelovou. vdovu s jednou dcerou a koupili chalupu v Radostovicích čp. 9 a měli spolu také dceru. Jedna dcera se provdala za J. Hrušovského do Houdkovic a měli 4 děti. Druhá si vzala Jos. Svátka v Ličně, později se nechal přejmenovat na Kopeckého a měli 1 dceru, třetí Anežka se vdala za Fr. Čapka do Štěpánovska a měli 2 dcery.

Syn Jan jenž byl muzikant na hornu, oženil se s Aloisií Jiruškovou z Lična, převzal chalupu k níž po parcelaci přibýlo trochu polí a měli 3 děti.

Marie se provdala za Josefa Netíka, zemědělce, do Ježkovic a měli dvě děti. Josef se přiženil k Růženě Červinkové do hospodářství do Voděrad, byl vyučen zedníkem a měli 2 děti.

Nejmladší Jaroslav si vzal Miloslavu Vilímkovou z Lična, měli 2 děti a hospodařili na chalupě po rodičích.

Čp. 2

V této chalupě na kopci nad úvozem bydlela rodina Podolských. Otec byl ševcem a měli 6 dětí. Nejstarší Josef byl vyučen pekařem a učil pekařinu ve mlýně v Podlisce. Byl ženatý v Bohuslavicích, kde provozoval pekařinu a obchod smíšený. Měli jednoho syna. Antonín byl pošťákem v Týništi n. Orl., kde měli domek a dvě děti. Později přesídlil do Hradce Králové a jezdil vlakovou poštou. Jaroslav se přiženil do Štěpánovska. Měli adoptovanou holku z přízně, poněvadž vlastních dětí neměli. Po válce odešli do pohraničí k Děčínu.

Nejmladší Jan byl holičem, provozoval živnost v Albrechticích n. Orl. Měli s manželkou 2 děti a vlastní domek. Ve svých 35 letech zemřel.

Dcera Marie byla provdána za Procházku v Žamberku a měli 2 děti. Anna si vzala za manžela Gustu Janečka zedníka z čp. 20, převzali chalupu u níž byly asi 2 korce polí v Pekelicích, při parcelaci získali další, postavili novou stodolu a postupně přestavěli i celou chalupu. Měli 2 děti z nichž dcera Marie se provdala za souseda Aloise Faltu z čp. 3 Panské Vsi a měli spolu 2 syny.

Josef se oženil s Libuší Buriánovou ze Zákřaví, toho času hospodyně u svého strýčka faráře v Častolovicích. Převzali hospodářství a měli 3 děti. Josef v roce 1956 při dopravní nehodě přišel o pravou nohu tak, že chodil o protéze.

Při založení JZD obdržel práci účetního, kterou zastával až do odchodu do důchodu.

Nejstarší dcera Marie si vzala za manžela Jiřího Zaňku z Malé Ledské a koupili domek ve Vrchovinách u Nového Města n. Metují.

Mladší Jana si vzala za manžela Emila Čekana z Ljutiny na východním Slovensku a oba pracují v pekárně v Ličně.

Syn Josef si vzal za manželku Buhmilu Malou z Rašovic, kam se také přiženil. Pracuje v Elitexu jako vyučený strojní zámečník.

Čp. 3

V této chalupě asi se 4 korci polí na Janečkově a 2 korci na Brandejsově čp. 2, bydleli Markovi se dvěma syny a jednou dcerou. Protože Marek byl alkoholik, chalupu prodali a bez rozvodu se rozešli.

Měli 3 děti, které si založily vlastní rodiny. Syn Josef s manželkou roz. Macháčkovou z Ježkovic si koupili chalupu od Lábků, kterou později prodali a koupili asi lepší v Hoděčíně a měli 4 děti. Mladší František si vzal dceru Bořkovu z Petrovic a koupil Ďorovu chalupu na Kašlavě.

Dcera se provdala někam až do Výravy. Chalupu koupili Vojtěch Falta s manželkou Marií roz. Ďorovou s níž měli 2 syny. Při hospodaření trochu ševcoval a když při parcelaci koupili kus panského pole, věnovali se plně hospodářství. Falta byl také starostou obce a za jeho panování se v roce 1923 stavěla silnice z Lična, na níž se lámal kámen v nově otevřeném lomu na Vašatově pozemku čp. 15 za chalupou Falty čp. 14.

Starší syn Josef se přiženil do hospodářství k Pekáčom na Novou Ves a měli 2 děti.

Alois se oženil s Marií Janečkovou z kopce a měli 2 syny. Po válce pak starou chalupu zbourali a za pomoci otce a strýců manželčiných, kteří byli zedníky, postavili novou daleko prostornější a ještě před tím stodolu.

Syn Josef se vyučil zedníkem, oženil se s Lid. Zlesákovou z Očelic a postavili si v Ličně nový domek.

Syn Jaroslav zůstal svobodný a doma.

Čp. 4

Tato chalupa je obývána rodem Vašatových, jímž se říkalo „Krajský“. Děda Jan pocházel z Radostovic čp. 15, jeho žena byla B. Krystufová z Lična a tak ji asi koupili a k ní asi 1 ha polí na Tomešově v Pekelicích. Měli 6 synů a dvě dcery, z nichž František padl ve válce a Marie zemřela na tuberkulózu. Josef byl kovářem, přiženil se do Uhřínovic, kde po válce koupili zbytkovou část panského dvora a tam kovářil a hospodařil a měli spolu 5 dětí.

Jan byl kolářem a přiženil se k Balousom u kapličky a měli 2 dcery. Jaroslav byl švec a přiženil se do Pasek u Častolovic k Židovům a měli 5 dětí. Anežka se provdala v Podzámčí za Samoela s nímž měla dcerku Marii a když tento předčasně zemřel, vrátila se domů, kde se znova vdala za Františka Janečka a koupili si chalupu na obci čp. 9.

Alois se oženil s Mar. Vašatovou z kopce, koupili chalupu ve Štěpánovsku a měli jednoho syna. Antonín se vrátil z války jako ruský legionář, oženil se se švagrovou Annou Vilímkovou z Uhřínovic a měli 2 děti.

Při parcelaci, coby předs. přidělové komise, si zabral značnou část panských pozemků, pořídil si koně a začal hospodařit jako menší sedlák. Později postavili nové prostorné stavení nad starou chalupou, kterou zbourali, ale protože novostavbu provedli na pozemku v katastru Uhřínovickém, patřili pak do Uhřínovic s čp. 53.

Dcera Marie se provdala za Karla Dynteru truhláře v Týništi a měli 2 děti. Syn Josef se oženil s Jar. Tomešovou z čp. 7, měli dvě dcery a soukromě hospodařili až do osmdesátých let, kdy teprve vstoupili do JZD. Ještě za hospodaření otce jim celé stavení vyhořelo od samovznícení briket. Takže museli dávat celou novou střechu.

Starší dcera Marie se vdala za M. Klapala a rodiče jim postavili domek v Kostelci. Mladší Lidka se provdala za Zd. Pinku z Ostašovic, bydlí v rodném domě a mají 2 syny

Čp. 5

Vlastnil rod Faltů, jehož synové byli rozešlí po širokém okolí a to, jeden byl v Radostovicích na kopečku, jeden v Ličně v Dolích, jeden v Olešnici, jeden v Bědovicích a kdo ví kde ještě a jeden samozřejmě doma se syny Vojtěchem a Josefem. Jenž když ovdověl si vzal vdovu Jeřábkovu se 4 dětmi v Hoděčíně, kamž se přestěhoval. Syn Vojtěch se oženil s Mar. Ďorovou a bydleli v koupeném čp. 3. Jeho bratr Josef si vzal za manželku Čapkovu ze Štěpánovska a bydleli v sousedním čp. 6. Po nich pak převzal chalupu Alois Janeček s manželkou Marií Faltovou z čp. 14. Přikoupili pole na stráni za ostašovskou silnicí a při parcelaci další ve stráni. Janeček byl truhlář a tak při hospodaření řemesloval.

Starou chalupu přestavěli a po přidělu panského pole postavili novou podsklepenou stodolu. Manželé Janečkovi měli 5 dětí a bydlela u nich invalidní svobodná Marie, otcova sestra.

Nejstarší dcera Emílie se vdala za zemědělce do Malé Skalice za Sirovátku s nímž měla 2 dcery a předčasně zemřela.

Další Amálka zemřela v osmnácti letech na souchotiny. Josef se vyučil strojníkem, oženil se s Mar. Brandejsovou a po válce odešli do pohraničí a měli 2 děti. Bohouš byl řezníkem, vzal si B. Jedlínskou z Olešnice, měli 2 děti a bydleli v Mal. Lhotě u Hradce Králové. A konečně Alois se oženil s Lid. Tomášovou ze Škutiny u Dobrého, převzal doma hospodářství a měli 3 děti jenž mají rodiny mimo rodnou obec. Takže chalupa po smrti rodičů zůstala zatím prázdná.

Čp. 6

Zde bydleli Falta Josef s manželkou o nichž se už píše v čp. 5 a měli 2 dcery. Koupili pole od čp. 2 a to část v Borku u ostašovské silnice a část proti chalupě za podkašlavským paloukem. Při parcelaci jim přibylo pole u Stráně, takže jim poskytlo slušnou obživu. Starší dcera Marie se provdala za Františka Goldsteina a bydleli v Týništi. Mladší Anna si vzala bratrance Jaroslava Hanouska ze Štěpánovska, který byl natěračem a měli dceru Marii.

Nejprve postavili stodolu a pak přestavěli starý barák. Potom koupili od souseda Grusa zánovní stodolu vedle své v níž si zřídili výměniční světničku.

Po smrti své manželky, která byla asi 5 let nemocná, předal Hanousek chalupu své vnučce Janě z Čestic, která se provdala za Františka Tomše z Lípy a dožil na výměnku v Grusově stodole.

Hanouskovi měli jen jednu dceru, která se provdala za Josefa Řeháka do Čestic a měli dvě dcery. Jejich dcera Jana Tomešová má 2 děti.

Čp. 7

Zde bydleli Vašatovi zvaní „Prostředecy“, jejichž děda pocházel z čp. 15 z kopce. Měli najmuté pole od vrchnosti a to díl nad chalupou a druhý na „Úhoře“ a asi 2 korce koupili od čp. 7 u Ostašovic. Syn František měl za manželku dceru Jana Vašaty z čp. 5, svou sestřenicí, a měli 2 syny. Anna se vdala za J. Vyčítala, chalupníka a hospodského pod „Homolí“ poutním místem za Kostelcem n. Orl. a měli 2 děti. Marii si vzal Frant. Grus z Hoděčína a měli syna Jana.

Když však manžel ujel před první světovou válkou do Ameriky, chalupu prodala a vrátila se s malým zpět k rodičům, kde jim pomáhala při hospodářství. Po válce se Grus s balíkem dolarů vrátil a koupil Markovu chalupu na kopečku, kterou však zanedlouho prodal a odstěhoval se na Kašlavou.

Po parcelaci koupil kus panského pole, postavil novou stodolu a s manželkou a synem hospodařil. Protože jim všem práce nešla moc od ruky a otec se rád napil, začalo to s nimi jít z kopce. Syn Jan nastoupil jako topič u ČSD, oženil se a bydleli s manželkou a 3 dětmi v Hradci Králové. Stodolu prodal Grus Hanouskom, matka po čase skončila v domově důchodců a Grus, jenž byl nucen bydlet ve chlévě, nakonec tam i zemřel.

Čp. 8

Tuto chalupu obývali staří bezdětní manželé Řičařovi, kteří v mládí prý na trakaři po vesnicích vozili a prodávali sirky.

Měli u chalupy dílek najmutého panského pole a asi korec od Vilímků čp. 16 a to je živilo. Panská pole u chalupy pak v parcelaci vyvlastnil.

Od nich vše koupil Frant. Malý z čp. 11 na Panské Vsi a chalupu po jejich smrti zboural.

Čp. 9

Tuto chalupu obývali Ďorovi a ti měli 2 děti. Syn Josef byl krejčím, oženil se s Mar. Otčenáškovou, švadlenou z Nové Vsi a zřídili si krejčovskou dílnu v Kostelci. Své výrobky prodávali také na jarmarcích. Jeho sestru Marii si vzal Vojtěch Falta z čp. 5, chalupu prodali Fr. Markovi, jenž od školních let sloužil a tak si na ni ušetřil. Se svou ženou roz. Bořkovou z Petrovic při parcelaci koupili asi 2 ha polí, postavili novou stodolu a měli 5 dětí.

Děvčata po vyjití školy odešla do služby, syn Josef se vyučil kovářem a po vojně se oženil s Mar. Markovou z Olešnice, dělal řidiče u ČSAD, bydleli v Týništi n. Orł. a měli 2 dcery. Druhý Václav, truhlář, pracoval také v Týništi, vzal si Marii Rázkovou z Olešnice a po čase se tam odstěhovali.

Měli také 2 dcery. Dcera Marie se vdala za Jos. Vernera do Dobrušky a měli 3 děti. Anna si vzala Jos. Nováka na Jaroslavi za Rychnovem a měli 3 syny. Božka zůstala svobodná a bydlela v chalupě sama. Po čase odešla k sestře do Jaroslavi a chalupu se stodolou prodali měšťákům na rekreaci.

Čp. 10

Tady bydleli Preclíkovi Jan a Marie, roz. Marková z kopečka v Radostovicích a měli 3 syny. Obhospodařovali 2 korce polí a dva dílky panského najmutého pole, k němuž při parcelaci přikoupili další 2 ha. Preclík měl 2 sestry, z níž jedna byla provdána za Roubala, chalupníka v Křivicích a měli 1 dceru. Druhá Anna sloužila, nevдалa se a dožila u sestry v Křivicích. Nejstarší František v 18 tém roce zemřel na španělku. Josef s manželkou, roz. Podivínovou z Lible, najmul si hospodu v Krňovicích u Třebechovic a měli 1 dceru.

Jan převzal chalupu a oženil se s Marií Junkovou z Uhřínovic a spolu měli 1 dceru. Byl také jistou dobu obecním starostou a po založení JZD jeho předsedou až do své smrti.

Dcera Milada se provdala za Jos. Švorce na samotu u Ještětic a měli 2 syny Po smrti matky, dcera Milada chalupu i se stodolou prodala měšťákům na rekreaci.

Čp. 11

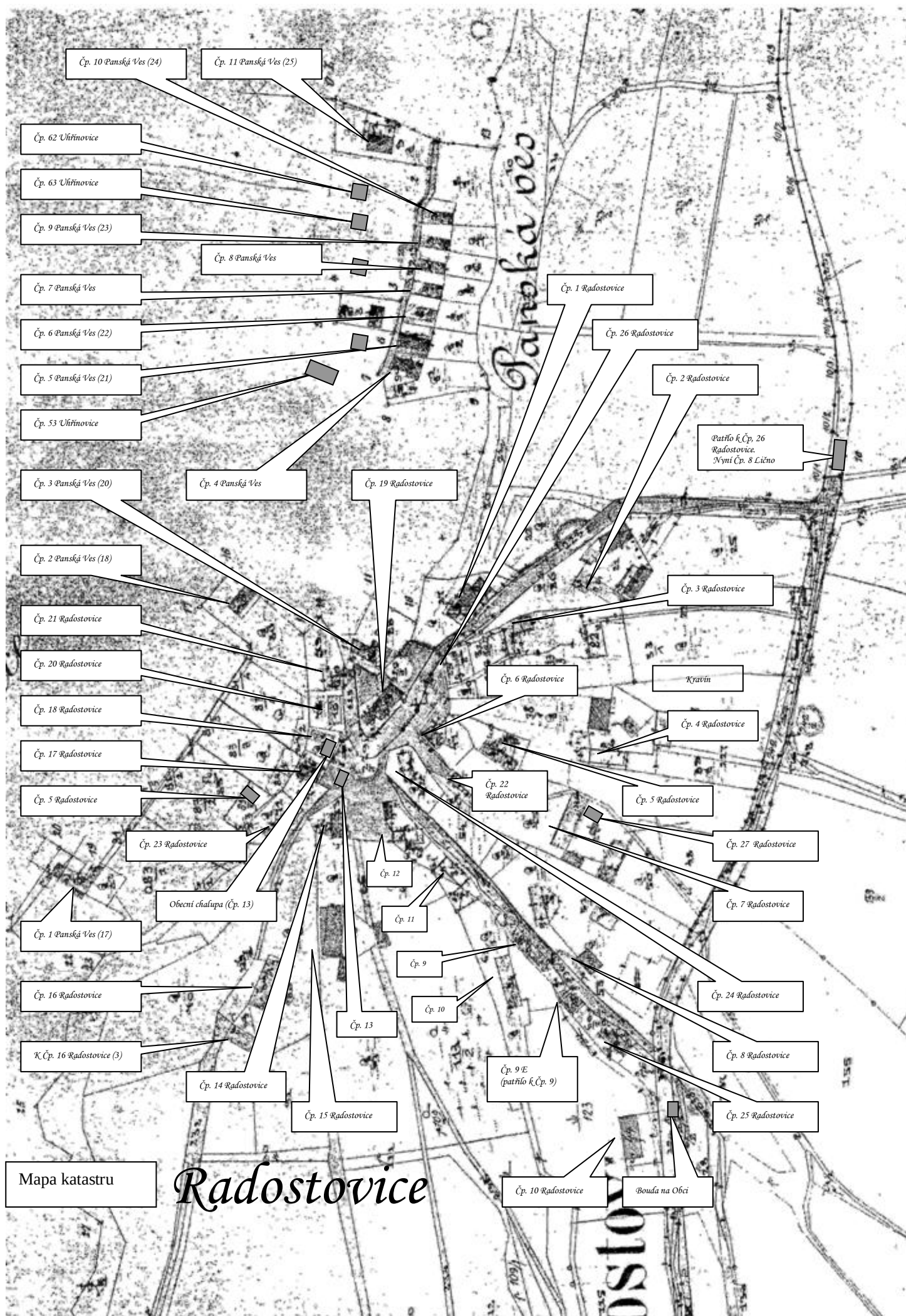
Tato chalupa, která vybočila z řady sedmi předchozích, které byly postaveny čelně vedle sebe na strmé stráni. Byla postavena na rovině v těsném sousedství panských polí a od níž je krásný rozhled až po Orlických horách, patřila rodině Zítkově.

Však na dvorku stávala malá chaloupka v níž bydleli Dolanovi, patrně Zítkova sestra, s dcerou Anežkou. Dolana jednou klepal u hospodáře Otčenáška ořechy, spadl ze stromu a, následkem čehož zemřel.

Dcera sloužila v Bolehošti, kde se provdala za Holuba a matka po smrti otcově se k ní odstěhovala. Zítka s manželkou Kateřinou Krystufovou z Lična obhosp. kousek najmutého pole a chodil na práci ke dvoru a měli 3 dcery. Otec však padl ve světové válce a tak matka i když brala státní podporu se měla s dětmi co ohánět. Díky velké její pílí se jí podařilo, že při parcelaci kus panského pole dostala, později zbourala starou chalupu, na jejím místě postavila prostornější novou. Dcery při docházce školy doma pomáhaly, po jejím vyjití museli však do služby. Už jako vdově se jí narodila čtvrtá dcera, nemanželská Zdeňka. Nejstarší dcera Marie sloužila v Ličně a provdala se tam za Jos. Jehličku s nímž měla 3 děti. Anna sloužila v Houdkovicích a vzala si tam Jos. Poláčka. Když tento předčasně zemřel, provdala se co bezdětná vdova za vdovce Jos. Pekaře se třemi syny do Opočna. Anežka, která pomáhala matce hospodařit, se provdala za Fr. Malého, truhláře z čp. 25, převzala chalupu na níž hospodařila a manžel jezdil do práce do Týniště. Matka pak několik let žila se svým švagrem někde v pohraničí a po jeho smrti se vrátila a dožila v líčenské pastoušce.

Dvě dcery Malých se vyvdali do světa. Bohuška si vzala J. Kovaříčka z Čestic, měli dceru a rozvedli se, pak si vzala J. Černocho ve Vamberku a její bývalý manžel si vzal paní Černochovou. Olga se provdala za Štef. Vítka a koupili chalupu ve Vamberku. Matka po smrti svého muže chalupu na Kašlavé prodala manželům Bínovým z Černíkovíc a odstěhovala se k Vítkom do Vamberka, odkud za nějaký čas odešla s jistým mužem do Dubence u Dvora Králové. Dcera Zdeňka se vdala za jist. Ulricha do Hradce Králové.

Po jistém čase Bínovi chalupu prodali Jozlům, bydlícím v Dolním Jelení, kde Jozl sloužil u lesů jako fořt a vrátili se do Černíkovíc, kde bydlí se třemi dětmi v naturálním dvorském bytě. Jozlovi chalupu opravili a jezdí sem na občasnou rekreaci.

Mapa katastru

Radostovice

Věnováno pro vzpomínku na padlé v období I. světové války 1914 - 1918

Vzhledem k tomu, že v Radostovicích není umístěna žádná pamětní deska se vzpomenuť na ty, kteří na bojištích první světové války položily své životy, budiž tento list brán za její náhradu.

Václav Pavelka	čp. 2 Radostovice	padl jako zajatec v Itálii v Salmově v zajateckém táboře, zlí jazykové tvrdí, že nechtěl jít do legie
František Janeček	čp. 20 Radostovice	* 6.6.1887 příslušník 2. praporu 18. C.K. Pěšího plukuv Hradci Králové, padl 14.8.1915 na Krnu na italské frontě pohřben na planině Medrija - Slovinsko
Josef Marek	čp. 21 Radostovice	* 27.2.1885 střelec 1. roty 9. střeleckého pluku, v čs. Vojsku od 2.5.1918, zemřel na následky zranění z boje u vesnice Petrovskoje 11.8.1918 ve Sterlinataku, pohřben ve Sterlinataku
Václav Marek	čp. 21 Radostovice	* 22.9.1887 padl někde na Rusi
Josef Vašata	čp. 24 Radostovice	* 26 7. 1897 padl na italské frontě
Jan Zítko	čp. 11 Panská Ves	+ roku 1915 v Srbsku jako voják
František Smola	čp. není známo	* 17.12.1892 zřejmě sloužící u některého čp. a dle sdělení spolubojovníků byl zastřelen v roce 1914 zákeřnou ranou ze stromu
František Tomeš	čp. 4 Radostovice	rodák z Radostovic, uveden na seznamu v Ličně, kam se přiznal
František Goldstein	čp. 9 Radostovice	+ zemřel v roce 1919 na následky válečného zranění
František Preclík	čp. 10 Panská Ves	+ zemřel v roce 1919 na plicní chorobu, kterou si jako voják uhnul
Josef Bednář	Radostovice	* 8.6.1888 střelec ruské legie, rodák z Hoděčína, ve městě Luck se dostal do ruského zajetí, prošel zajateckými tábory v Kyjevské a Černigovské gubernii, kde byl po většinu doby využíván jako ošetřovatel koní, 5.6.1920 propuštěn z čs. vojska

Datum narození je znám u těch, kteří byli v roce 1910 v Radostovicích při sčítání lidu.

Čest jejich památce

Oběti 1. světové války Lično

Josef Jehlička	čp. 38
Josef Tomášek	čp. 41
Josef Rejmíš	čp. 7
František Tomeš	čp. 3
Antonín Dostál	čp. 30
Josef Truhlář	čp. 10
Jan Drašňar	čp. 72

Oběti 1. světové války Ostašovice

Jan Jelínek	čp. 18
-------------	--------

Seznam vojáků 1. světové války, kteří vstoupili do legie:

Radostovice:	Josef Bednář	* 8.6.1888	* 8.6.1888 střelec ruské legie, rodák z Hoděčína, ve městě Luck se dostal do ruského zajetí, prošel zajateckmi tábory v Kyjevské a Černigovské gubernii, kde byl po většinu doby využíván jako ošetřovatel koní, 5.6.1920 propuštěn z čs. vojska
	Karel Kaprel	* 2.11.1893	desátník italské legie, 32. čs. Střelecký pluk, zajat v bojích 8.8.1916 a převezen do tábora v Santa Marii Capua Vetere a v červenci 1917 do Paduly, 28.4.1918 se přihlásil do čs. legií, do civilního života propuštěn 20.5.1920
	František Malý	* 4.10.1881	střelec italské legie, 35. čs. střelecký pluk, zajat při bojích obce Fieri 7.7.1918 25.12.1918 kvůli nemoci přepraven nemocničním vlakem do Čech, do 16.4.1919 byl léčen v Praze – Karlíně,

poté nastoupil legionářskou dovolenou a 11. června 1919 z legií propuštěn

Antonín Vašata * 5.6.1894 střelec ruské legie, 6. čs. střelecký pluk Hanácký, zajat 8.3.1915 v Karpatech, bojoval proti německým vojákům u Bachmače, proti sovětským u Čeljabinska, Marijanovky, Omska i na jiných místech, z Vladivostoku se pravoval lodí Prezident Grant přes Singapur a Suez do Terstu, propuštěn z legií 20.6.1920

Ostašovice:

František Potoček * 6.4.1896 četař ruské legie, 2. čs. střelecký pluk Jiřího z Poděbrad, koncem května 1915 odešel s novou pochodovou jednotkou na ruské bojiště, 22.9.1915 u městečka Luck zajat, v zajetí byl držen u 38. prac. Skupiny, 24.4.1917 se přihlásil do čs. vojska v Rusku, v červenci 1917 bojoval proti rakouským vojákům u Zborova a zúčastnil se ústupových bojů od Tarnopolu, byl veden jako rozvědčík, v prosinci 1917 bojoval u Kyjeva, za odvahu v bojích byl vyznamenán křížem sv. Jiří 4. stupně, do vlasti se vrátil 5.10.1920, v den návratu byl z legií propuštěn do civilního života, žil v Ostašovicích, čp. 2, ve Státním okresním archivuj jsou uloženy v kopiích osobní vzpomínky a záznamy z deníku, který si po dobu působení v legiích vedl

Václav Potoček * 3.6.1886 střelec ruské legie, 2. čs. střelecký pluk Jiřího z Poděbrad, 27.7.1914 mobilizován, 10.8.1914 odešel na ruskou frontu, 8.9.1914 u Rávy Ruské zajat, posledním místem zajetí tábor Kustanaj v Turgarské gubernii, v zajetí se 15.5. 1918 přihlásil do legií, kde se účastnil mnoha bojů, 27.10.1919 přeložen do pravomoci velitele strážního praporu, do vlasti se vrátil 5.10.1920 a propuštěn z legií do civilního života, žil v Ostašovicích, čp. 2, byl bratrem Františka Potočka

Lično:

František Dostál * 8.10.1895 střelec italské legie, 31. čs. střelecký pluk, zajat v italské Gorici, posledním místem zajetí byla Padula, 13.3.1918 se v Padule přihlásil do čs. legií a byl zařazen k 1. kulometné rotě 1. praporu

31. čs. střeleckého pluku, s tímto plukem se účastnil bojů na Canalettě a Piavě, koncem prosince 1918 se vrátil do vlasti, 30.11.1920 propuštěn z legií a vrátil se do rodného Lična, č.p. 24

Josef Chaloupka	* 16.10.1891	svobodník francouzské legie, 23. čs. střelecký pluk, 28.7.1914 odešel s „marškou“ na srbskou frontu, zajat v bojích 11.12.1914, podle spisů se naučastnil bojů na francouzské frontě, se svou jednotkou se vrátil do vlasti koncem roku 1918, nebyl ihned propuštěn do civilního života, ale odjel na Slovensko do bojů za celistvost republiky proti maďarským vojákům, z legií propuštěn 16.10.1919
Antonín Janeček	* 12.2.1897	italská legie
František Koráb	* 3.5.1887	ruská legie
František Křištof	* 26.3.1883	střelec ruské legie, samostatná dopravní rota Čs. vojska na Rusi, 20.8.1914 odešel s 2. praporem polních myslivců z Hradce Králové na ruskou frontu, 7.9.1914 u Rávy Ruské zajat a poslán do tábora Semipalatinsk, příslušníkem čs. legií se stal 16.8.1917, bojoval u Bachmače proti německým vojskům, v únoru 1919 byl přemístěn ke 4. kulometné rotě a později zařazen u štábu jako železniční zřízenec, 12.7.1919 byl vymazán ze seznamu střeleckého pluku a zapsán do samostatné dopravní roty, vykonával funkci pomocníka velitele žel. stanice Innokentěvskaja a 1.8.1919 se stal sestavitelem vlaků ve stanici Krasnojarsk po návratu do vlasti a propuštění z legií 9.7.1920 dělal u státních drah strojního topiče
František Marek	* 6.7.1888	starší ohněstrůjce ruské legie, 2. čs. dělostřelecký pluk, 27.7.1914 povolán k dělostřeleckému útvaru, 3.8.1914 následoval odchod na ruskou frontu, zajat 11.3.1915 u Smolníku, pracoval v dolech na sirnou rudu, 3.10.1917 se v Borispolu přihlásil do čs. vojska v Rusku a a koncem dubna 1919 s 2. dělostřeleckou brigádou, posléze s 2. dělostřeleckým plukem (v rámci reorganizace armády) posán do bojů

na sibiřské magistrále v úseku Novonikolajevska a Barnaulu, za odvahy v bojích byl vyznamenán křížem sv. Jiří 4. stupně a Čs. válečným křížem, v dubnu 1920 nastoupil pluk na loď Prezident Grant a 23. transportem dopraven přes Singapur a Suez do Terstu a odtud vlakem do Uherského Hradiště, kam přijel 20.6.1920, tohoto dne byl také propuštěn z legií, po čase se odstěhoval z Lična do Kostelce nad Orlicí, Solnická ulice, čp. 897

řídící	Augustin Matějka	* 26.8.1892	ruská legie
	Rudolf Rott	* 29.4.1881	rotmistr ruské legie, Finanční správa Čs. vojska na Rusi, po zformování poch. jed. odešel 12.8.1914 na ruské bojiště, 22.11.1914 u Krakova zajat, posledním místem zajetí obec Molčanovka v Tambovské gubernii, tamtéž se v říjnu 1916 zapsal do čs. vojska v Rusku, u jednotky byl jmenován do funkce plukovního zbrojního hospodáře, v sestavě jednotky se účastnil tažení proti bolševickým vojskům na Dálném východě, na Severouralské frontě, u Kunguru, Osinské frontě, ochrany sibiřské magistrály v úseku Kamarčaga Klukvenaja, od 1.1.1920 byl zapsán do seznamu Finanční správy Vladivostocká expozitura do oddělení věcné účtárny výzbroje a výstroje, z Vladivostoku byl evakuován lodí Thomas 32. transportem 20.6.1920 s 1. částí Finanční správy do vlasti, do republiky přibyl 14.8.1920, z legií propuštěn 5.10.1920
..	Josef Samek	* 16.1.1876	svobodník ruské legie, 1. čs. úderný prapor, 1914 povolán k 14. zeměbranec-kému pluku v Brně, 15.9.1915 zajat na ruské frontě u městečka Rovno, 3.9.1917 se přihlásil do čs. legií, ze zdravotních důvodů byl 20.12.1917 převeden do 2.čs. Střeleckého záložního pluku, bojoval na Severouralské frontě, do vlasti byl evakuován pro svůj vyšší věk 19.1.1919 lodí Archer, v den odplutí byl z 10. čs. střeleckého pluku vyřazen
	Jaroslav Šimerda	* 16.10.1896	četař ruské legie, štáb 3.čs. Střelecká

divize, povolán 10.3.1915, 10.6.1916
 zajat u městečka Dubno, umístěn
 do zajateckého tábora v Kyjevě, kde se
 1.11.1917 přihlásil do čs. vojska, určen
 do poddůstojnické školy, ale neobstál
 u zkoušek, při bojích proti Němcům
 u Bachmače zraněn, zúčastnil se
 ústupových bojů ze Žitomiru do Tambo-
 va, tažení u penzy, Bezenčuku, za služ-
 bu v legiích vyznamenán francouzskou
 medailí, do vlasti evakuován 32.
 transportem lodí Thomas vyplouvající
 20.6.1920, hranice republiky překročil
 14.8.1920, v den návratu propuštěn
 do občanského života, později pracoval
 u Finanční správy čs. vojska jako
 úředník

Jan Talavašek	* 18.6.1888	střelec ruské legie, 5. čs. střelecký pluk T.G.M.-Pražský, mobilizován 28.7.1914, po měsících odešel na ruskou frontu, kde byl 24.10.1914 s celým osazenstvem košenické nemocnice zajat, v říjnu 1960 se přihlásil do legií na shromažďovací stanici v Borispolu, při bojových cestách trpěl plicní nemocí a byl koncem roku 1918 léčen v nemocnici v Jekatěrinburgu pro nevyhovující zdravotní stav zařazen na polní ošetrovnu, získané zkušenosti poté uplatňoval i v civilním životě, z Vladivostoku evakuován lodí America 23.4.1920 přes Singapur a Suez do Terstu, do vlasti dorazil 15. června 1920, zemřel 19.2.1944 v Ličně také podlomené zdraví
František Zeipelt	* 15.4.1885	italská legie
Eduard Hlaváček	* 4.3.1889	střelec ruské legie, 11. čs. střelecký pluk Františka Palackého, 4.8.1915 při průzkumné hlídce přešel do zajetí, převážnou část zajetí pracoval v uhelných dolech, příslušníkem čs. legií se stal 15.4.1918 v Penze, pak byl přemístěn do Kurganu, aby se účastnil bojů na uralské frontě, do ČSR transportován z Vladivostoku transportem č. 31, 1.8.1920 přijel do vlasti a zároveň propuštěn z legií

Nyní se podívejme na místopisy okolních obcí.

Místopis obce

L i č n o

Počet obyvatel 380. Počet domů 83. Velikost katastru 376 ha (role 284, luka 48, lesy 4). Vzdálenost od místa okresu 8,6 km. Nadmořská výška 318 m. Četnická stanice Častolovice. Pošta Lično. Škola Lično. Fara Lično. Hřbitov Lično.

Daňová základna 6 300 Kč. Obecní přírážky 300 %.

O vzniku a názvu obce jsou nedoložené dohady, že se zde ličilo na zvěř.

Původně náleželo Lično částí k Třebechovicům, částí k Hoděčínu a dílem zde usedlým vladykům. Koncem XV. a počátkem XVI. století připojeno Lično ke statku Ledeckému a po té k Uřínovickému. Potom seděl tu a vystavěl při dvoře sídlo Volf Bedřich Cetlic ze Seitendorfu a prodal statek ličenský Janu Václavovi z Oprštorfu, za něho tento připojen k blízkému panství častolovickému. Kostel zdejší byl kdysi farní, později jako filiální patřil k faře Častolovické, v roce 1848 zřízena zde lokálie a od roku 1854 je farní.

Kostel se uvádí od r. 1350, byl však ještě mnohem starší. Že kostel v Ličně již dávno před dobou husitskou stál je dle rozličných pramenů dokázáno, však kdy vystavěn byl, nelze nikde vypátrati. Že velmi starý jest vysvítá z toho, dle „Starožitností církevních“ do důst. P. Jana Rhona, křížovníka s červenou hvězdou str. 86 stával již od pradávna v Ličně kostel zvěstování Pany Marie.

R. 1384 platil 6 grošů desátkou tehdejší plebán. Roku 1402 dne 8. Juni postavil Mikuláš z Hoděčína oltář sv. Kateřiny a žádal arcibiskupa Mikuláše Puchníka o posvěcení. – podepsaní jsou Kunst z Radostovic, jmenovaný Sypp a Bohovaldus z Lična.

Mimo to byla zde dle pamětní knihy dřevěná tabule, kde byl tento nápis: Wysoce urozeného a již u Pána odpočívajícího P. Pana Barona Wáclava z Zependorfu, zanechaná památka gest leth 1688 ku cti a chvále tohoto chrámu Panie s dosažením od téhož záduší zhotovena a vyzdvížena.

Kol kostela v Ličně stávalo několik krásných líp. Tyto lípy byly tak rozložené, že kostel uprostřed nich vypadal co kaplička, neboť o mnoho jej převyšovaly.

A této okrasu bylo Lično svého času zbaveno vrchnostenským ředitelem.

Ve zdi věže kostela zasazeny jsou dnes staré náhrobní desky, jež nesou nějaké zajímavé nápisy například:

1. Urozený a Statečný Rytíř Pan Volf Fridrich z Czetlie a z Zependorfu a Ličně dokonal život svůj v Pánu Letha Páně 1600.
2. Urozená Paní Anna Sidonie Alžběta, Františka rozená Bukovská z Hustiřan a na Hodiecznie dokonala život svůj W Panu dne 27. Maye Leta Páně 1662.
3. Urozená Paní Marie Bukovská rozená Zluberziková z Zependorfu a na Hodezcine mage weku 32 leta život swůj v zámku Richnov dokonala léta Pánie 1665 dne 5. Juny gegižto tielo v tomto roce nustie odpočívá.
4. Léta Pánie dne 16 Magie 1650 Urozená Paní Hedvika, manželka Urozeného Rytíře Adalberta Benedikta Klusáka z Kostelce rozena Methe z Medoku weku swého mage 32 let.
5. Urozený a statečný Rytíř Pan Wylym Karel Anton Bukovský z Hustizan Pan na Hodezcine dokonal život svůj w Pánu dna 2. Augusta 1682 gehožto mrtvé tělo v tomto mistě odpočívá.

6. Hic jacet perillustris Domina Ludmila Anna Francisa Bukovský de Hodezcin obřit dne Novembris Anna Dominy MDCLXXXVI Aetatis suae XXXVII ana Reguiescat in Pace.

Dále na hřbitově prý stávala dřevěná tabule psaná zlatým písmem, která se ztratila.

Ze strany, tam kde kámen 4, vedly schody ven až na hřbitov pod zemí, tam kde byla krypta. Roku 1798 při opravě kostela našla se rakev měděná vážící 49,5 liber a v ní něco kostí, lebku, něco hedvábných kousků látek, podešve a několik tkaniček. Rakev byla prodána za 18 zl. 9 kr. a za utržené peníze byla sloužena mše za rodinu rytířů z Dubna.

Zvenčí jsou na kostele nápisy: 1594 – 1700 – 1780 – 1932 – 1973 - 2000.

Proti kostelu stojí jednopatrové domy: škola, fara, hostinec Jos. Plašila a obecní činžovní dům zřízený z bývalé sýpky.

K Ličnu byly přifařeny obce: Třebešov, Hoděčín, Vostašovice, Radostovice, Ježkovice a díl Černíkovice.

V Ličně se narodil hudební skladatel Václav Friml (1812 – 1895), který složil 10 mší, 120 klavírních skladeb, 100 církevních zběrů a asi 200 písní. 5.11.1849 se narodil filolog a literární historik český Antonín Truhlář, zemřel 10.9.1908 a je pochován na zdejší hřbitově. Na mlýně Hovorkově v Ličně čp. 57 mu byla v roce 1931 zasazena pamětní deska s jeho bustou.

Místopis obce

Ježkovice

Počet obyvatel 232. Počet domů 57. Velikost katastru 313 ha (role 232, luka 8, les 45). Vzdálenost od místa okresu 11,5 km. Nadmořská 410 m. Četnická stanice Častolovice. Železniční stanice Týniště, Bolehošť. Pošta Lično. Pro Vyhnance Přepychy. Škola Voděrady. Ř. k. fara Voděrady. Hřbitov Voděrady.

Daňová základna 2 200 Kč. Obecní přirážky 300 %.

Obec Ježkovice leží na severozápadní části okresu při Opočenských hranicích v poloze zv. na „Vrchách“ a tvoří s osadou Vyhnanicemi jednu politickou obec, ač mezi oběma je vzdálenost 2 km.

O původu názvu této obce soudí se, že vzniklo od rodového jména Ježka. O vzniku této obce není přesných zpráv.

V druhé polovině XVI. století připomíná se jako majitel části obce Ježkovic Jan Absolon z Ledské, od něhož majetek koupil roku 1541 Jan Licek z Ryzenburka.

Později byli vlastníky Ježkovic zase Absolonové. Roku 1608 připomíná se jako jejich majitel Mikuláš Bukovský z Hustiřan, později z roku 1636 Johana Straková z Hustiřan a dále roku 1642 Vilém Karel Bukovský.

V obci je kaple, na níž je zasazena deska na paměť padlým v první světové válce.

Místopis obce

O s t a š o v i c e

Počet obyvatel 125. Počet domů 30. Velikost katastru 145 ha (role 92, luka 2, lesy 36). Vzdálenost od sídla okresu 10,9 km. Nadmořská výška 385 m. Četnická stanice Častolovice. Železniční stanice Týniště. Pošta Lično. Fara Lično. Škola Lično. Hřbitov Lično.

Daňová základna 100 Kč. Obecní přírážky 250 %

Starosta obce: Josef Malý

Členové obecního zastupitelstva: Jaroslav Vilímek, Jan Michera, Josef Vašata, Josef Plachetka, Josef Bednář, František Martinec, Jan Kollert, Josef Šolín.

Hostinec tu není.

Obec Ostašovice, dříve též Vostašovice zvaná, jest spořádanou vesničkou položenou v tzv. „Vrších“. Zda obec tato odvozuje svůj název od svého zakladatele Ostaše, či jak vznikl název její, nepodařilo se zjistit. Patřila v dřívějších dobách k panství Opočenskému s nímž také sdílela jeho osudy.

Podle berní rule z roku 1653 uložené v zemských deskách a archivu byli v Ostašovicích 4 mlýnce. Chovalo se tu 155 krav a 126 jalovic. Také v katastrálních operátech z roku 1787 připomíná se obec Wostasovská pod panstvím Opočenským.

Podle záznamu z roku 1840 bylo tu 31 domů, držitelem panství kníže Rudolf Koloredo Mansfeld z Opočna.

Místopis obce

Uhřínovice

Počet obyvatel 225. Počet domů 52. Velikost katastru 306 ha (role 208, luka 7, lesy 56). Vzdálenost od místa okresu 10,4 km. Nadmořská výška 349 m. Četnická stanice Častolovice. Pošta Lično. Škola Voděrady. Hřbitov Voděrady.

Daňová základna 3 200 Kč. Obecní přírážky 350 %.

Jak vzniklo jméno obce Uhřínovice není známo. Ves tato patřila r. 1400 Mikšovi z Hoděčína. Až do roku 1528 drženy jsou Uhřínovice k Ledské. Roku 1528 dostaly se Uhřínovice Mikuláši a Janu mlad. Absolonům. Dne 15.11.1607 prodal Mikuláš Absolon zboží své Uhřínovské za 13 000 kop Johance Absolonové z Radče. Tato dne 30. ledna 1609 ve svém posledním pořízení odkázala Uhřínovice Janu Častovcovi Myškovi ze Žlunic. Dcera jeho Kateřina provdala se za Mikuláše Talacka z Ještětic. Dne 1. února r. 1661 prodal Mikuláš Talacko z Ještětic Uhřínovice Adamovi Jindřichovi Talackovi z Ještětic na Přestavlkách za 6 929 zlatých. Tento nemaje na statku zalíbení prodal je dne 16. října 1665 tvrz, dvůr, ves Uhřínovice a ves Radostovice za 75 000 zlatých Janovi Václavovi z Oprštorfu. Syn jeho Václav Šebestián prodal dne 2. října 1684 Uhřínovice Tomáši Černínovi z Chudenic, čímž splynuly podruhé a navždy s panstvím Častolovickým.

Nedlouho potom je tvrz proměněna na sýpku, která dosud je ještě v obстоjném stavu. Do parcelace dvora do roku 1923 náležela tato tvrz s velkým majetkem pozemkovým Leopoldu Šternberkovi z Častolovic.

H o d ě č í n

(Berme v úvahu, že zápis pochází z roku 1884)

Hoděčín, statek uprostřed panství častolovského, spojený se statkem nedělištským a ves na potoce Studenka. Je zde zámek, dvůr a mlýn s pilou.

Z držitelů jsou známí Mikšík a Bavor, bratři z Hoděčína, kteří byli patrony v Ličně roku 1391. Mikuláš vykonával právo ještě v roce 1391 – 1462. Roku 1400 držel také ves Mítěniny a nějaké zboží v Uhřínovicích. Na obojím prodal plat za 6 kop Tomáši Švihelovi z Jičíněvsi na ten způsob, kdyby zemřel, aby Mikeš peníze ty dal na zřízení nového oltáře v Ličně. Zanedlouho zemřel (Švihel) s platem 8 kop v Litěnicích a městištěm domu a i s užitkem z ½ lánu v Ličně vycházejícím. Oltářník byl povinen 4 mše za týden sloužiti a před sv. Kateřinou 12 chudých vyčastovati. Mikeš byl ještě roku 1406 služebníkem pana Půty a ještě roku 1406 bydlel v Rašovicích.

V držení Hoděčína následoval po Mikšovi Oneš Svíně z Hoděčína. Ten zapsal r. 1407 Benešovi z Hradce Králové a Maršovi z Bezděkova 200 kop na Hoděčíně dvoru a vsi a své části Olešnice. Věřitelé se proto r. 1408 po smrti Onešově museli o Hoděčín souditi proto, že Hoděčín byl provolan za odoumrť královskou.

Jan Burián z Hoděčína zpečetil r. 1442 list jimž byly dány Kosteckým nové výsady. Měl manželku Elišku ze Slepotic již na vsích Hoděčíně, Jedlině věno zapsal.

Na místě nynějšího zámku stávala tvrz založená někdy v 16. století. Před rokem 1541 prodal Jiřík Vranovský celou ves Hoděčín se dvory, mlýny, lukami, rybníky atd. Janovi Lickovi z Rýzemburka. Uvedený měl předtím Skalku a přikoupil ještě dvůr v Dobříkově a díl vsi Ježkovic od Jana Absolona z Ledské. Alexander syn založil tvrz, v níž žil se svojí manželkou Ludmilou z Biskupic. Alexandrovi synové Karel, Sigmund, Vratislav, Hanuš a Adam, prodali tvrz roku 1585 Hoděčín s lesem u Ježkovic, krčmu v Dobříkově za 400 kop Absolonovi z Ledské. Po smrti Mariany Absolonové z Královic, zdědil její syn Mikuláš Absolon z Ledské Hoděčín.

Pro dluhy nemohl Hoděčín dále držeti a proto jej roku 1598 postoupil Janu Absolonovi z Ledské a na Uhřínovicích. Týž Jan zemřel roku 1606, nezanechav po sobě žádných dětí, připadly Uhřínovice a Hoděčín jeho strýci Mikuláši. Ten pak statek po statku prodával a roku 1608 postoupil Mikuláši Bukovskému z Hustířan tvrz Hoděčín a svůj díl v Ježkovicích.

Mikuláš byl ze svých bratrů nejmladší a odbyt byl penězi, za ty peníze koupil Hoděčín a seděl zde až do doby nepokojů 1618 – 1620.

Jaký trest stihl pány Bukovské za účastnění se vzpoury stavovské po bitvě na Bílé Hoře poznáme z dalších záznamů.

Mikuláš Bukovský z Hůstířan na Hoděčíně a Svinišřatech, kde po stavovském povstání byl krátce na to zabit.

Roku 1623 dle cís. resol. 18. července 1623 majetek odhadnut na 4 769 kop a z toho ponecháno sirotkům statek pustý Hoděčín, díl vsi Ježkovice ponechán proti zaplacení dluhu. Statek potom odkoupila jejich sestra Johana Straková z Hustířan. Statek Svinišťany připadl potom jeho strýci V. Zárubovi z Hustířan.

Mikuláš Bukovský byl předvolán před trestnou komisí, ale komorní roku 1620 přinesl zprávu, že obžalovaný zemřel a že statek Žampach drží F. z Oppersdorfu. Dcera Johanka, neznalá práva, nezaslala včas žádost o milost a když poznala, že otec je v seznamu odsouzených, poslala list omluvný, prosí aby při statku otcovským zachována byla.

Roku 1623 byla vyzkoumána, že má ztratit třetinu statku, ale nakonec, že přijala náboženství katolické a snad i pokutu zaplatila. Tou dobou byla provdána za Zdeňka Straku z Nedabylic. Straka na svém statku zůstal do roku 1630. V roce 1642 prodala Johanka bratru Vilémovi Hoděčín a Ježkovice za 3 100 kop miš. Za vlády Vilémovy zemřely jeho dvě manželky Anna Sidonie

Bukovská r. 1662 a roku 1665 Marie Barbora Bukovská, rozená Hubřiková, ve věku 32 let a jsou obě pochovány v Ličně. Vilém leží také v Ličně naproti malému oltáři, kde dnes stojí kazatelna.

Syn Mikuláš Fridrich si vzal za manželku Alžbětu Lucii Dobřanskou a držel Hoděčín 20 let. V závěti žádá, aby bylo po jeho smrti slouženo 300 mší a každému chudému, který byl na pohřbu, odkázal 3 kr.a tříliberní bochník chleba. Zemřel v roce 1701. Po jeho smrti držela Hoděčín jeho manželka Lucie, která po svém předešlém manželi Petrovi Strakovi Nedělišťě zdělila. Po své smrti odporučila strýci Karlovi z Dobřenic Nedělišťě a Hoděčín.

Jeho potomci drželi až do roku 1862 a pak je koupil Jaroslav ze Šternberka.

Jihozápadně od Hoděčína nad Olešnicí jest vrch Hrádek (název po starém opevnění).

Opis ze zápisu archivu Častolovice ze dne 8.2.1724 zaslaného obci měšťýse Týniště nad Orlicí za poslední popravu v Týništi

Jana Žida z Olešnice a Magdaleny Benešové z Radostovic.

Ze zápisu na ouřadě v Týništi nad. Orl. ze dne 12.7.1720.

Všem vůbec přítomným jak starého, tak i mladého věku na vědomost se dává, že podle jejich Milosti, slavné Pražské Appelace Pánův a vejповádí a vydaného ortele, Jan Žid ze vsi Volešnice máje 19 let věku svého pro spáchaný mord na Marii Špulákovy, souložnice své zaškrcení, dnešního dne u žalářního mistra ke koni přivázán, odtud na kůži s podloženým svazkem slámy pod hlavu tak, aby žádné místo na těle ouhony se nestalo až na rozhraní, totiž na místo popravní vlečen, potom skrze mistra právního popraven, jeho hlavu na špic vystrčen, tělo na kolo vloženo a pro příklad a vejstrahu do povětří vyzdvíženo a tak s tohoto světa sejíti má.

Poslední poprava v Týništi dne 15.11. 1723 popravena Magdalena Benešová z Radostovic.

Opis ze zápisu archivu ze zámku v Častolovicích ze dne 8.2.1724.

Přípis posílá důchodkyni H. Hayfus na radu měšťýse Týniště, ve kterém žádá o zaplacení outrat za popravu M. Benešové z Radostovic, která po porodu svého dítěte jej hrozně zamordovala a proto byla vězněna na zámku v Častolovicích od 27.3.1722 do 15.11.1723, v arestu seděla do dne popravu do 15.11.1723.

Byla popravena mečem. Vrchnost žádá o zaplacení outrat, které vzešly za arest a popravu delikventky. Obnos činí jedno sto a pět zlatých.

Poznámka: Tato poprava byla poslední před 256 lety.

Poznamenání outrat, které vzešly při popravě v měšťýsi Týniště nad Orl. delikventky M. Benešové ze vsi Radostovic.

Outrat s pány doktory při vizitýrování dítěte	3.20 kr.
I tem ouředním osobám, které museli jíti za strany, asistenci pánů doktorů	
k slavné Appelaci outraty	2.12
Při exekuci pro pány Pátery za jídlo a jiné věci	1.09
I tem pro pány pátery za trnk a víno	3.00
Ouřadu za kus jídla	1.36
Právu rychtářskému	4.40
Za plátno delikventce na hazuku 9 loket	1.21
I tem za plátno	0.15
Za pentle k hazuce	0.30
Za střevíce pro ní	0.36
Za cukr pro ní	0.40
Za chléb pro ní	0.40
Za svíčky do šatlavy	0.12
Poslovi co šel pro mistra právního do Rychnova	0.12
Kovářům a kolářům za sekeru, motyku a za železo	3.30
Mistru popravnímu	9.00
Na exekuci pro pány vzato 47 pint piva	3.08
Do šatlavy páterům, co se s ní modlili, 10 pint piva	0.40
Ouřadu vzato 50 pint piva	3.20
Pro pány doktory 9 pint piva	0.28

A tím výčet outrat končí. Ze kterého čísla popisného výše zmíněná osoba pocházela není známo.

Odboj 1945

Od 8. ledna 1945 do osvobození se u nás zdržovala skupina partyzánů, převážně Rusů.
(: Min. Nár. Obrany 12.3. 1971 čj. 63856/VHÚ-1968 přiznalo jako účastníka domácího odboje pomocníka partyzánů – dne 12.3. 1971, pana Aloise Pekáče, moji maličkost :) od 8.1.1945 do 5.5.1945.

Jejich velitelem byl kap. Korovin – před převratem byl Prahou jmenován vojenským velitelem v Holicích – ukazoval mně o tom papír.

Byl členem brigády Mistra Jana Husa a když je Němci na vysočině rozehnali, skupina byla Anežkou později Korovinovou zavedena do sousedních Uhřinovic, kde měla bratra Josefa Hynka. A Josef ji řekl – holka, jsem s barákem na silnici, sám nemám co jíst, ale nějak to zařídíme (To jsem se dozvěděl později)

Anežku umístili u Vašaty na Panské Vsi, který nové stavení postavil za cestou a patří do Uhřinovic.

Korovin s Bromem přišli k nám 8.1.1945.

Babička přišla za mnou do hospody, kde jsme hráli maryláš, s tím že ve chlěvě nedělá dobytek dobrotu, abych šel domů. Hoši seděli na lavici, automaty vedle sebe noa domluvili jsme se, zůstali u nás.

Bylo u nás stále čtyři až 6 partyzánů vesměs ruských důstojníků. Byli to dobří chlapi a mimo jednotku měli rádi vodku.

Měli jsme od obce nařízeno vyklidit jednu světnici pro nějaké uprchlíky, kde byla jen kamínka atak se pro ně hodila pravda něco se snědlo, něco vypilo a vykourilo, ale dobře to dopadlo, ač jsme časem měli sami strachu také dost.

Kapitán Korovin byl poctivec, říkal že nekrade a co potřebuje, že mu každý dá. Dle jeho vyprávění po uprknutí z tábora, žil mezi českým lidem 2 roky.

Nosil lesnickou uniformu. Přišel domu večer – měsíc svítil – bylo světlo jako ve dne a smál se jak se šel s četníkem. Seděl na příkopě u silnice – automat na kolenou – šel po silnici četník, zarazí a vybafne Co jsi zač? A on mu povídá „No Rus“ a četník bez pozdravu šel dál.

10. dubna někde u Prahy bylo postřeleno americké letadlo. Začalo asi hořet, neb za ním se táhl pruh kouře. Posádka vysákala a viděl jsem je na obloze jako malé obláčky a první 3 spadli asi 200 m od našeho stavení. Byl jsem u nich mezi prvními. Další padali až k Černíkovcům.

Četník Vinduška svému kolegovi Beranovi říkal přede mnou, že se u nich nenašli žádné zbraně, že je Němci budou hledat po staveních. Šel jsem domu, u nás byli tu chvíli dva a říkal jsem jim aby odešli. Kapitán Orlov mě odpověděl, že nemůžou, že by je chytili a na můj dotaz kam ho máme schovat klidně povídá vlez si pod postel a co tak mluvíme německá posádka a vojenská z Křivic byla na dvoře. Vyběhl jsem ven, ale oni měli zájem jen o to, kde jsou Američané, a já jsem jim cestu s ochotou ukázal.

Kapitán Orlov nepil ani kapku alkoholu, jen si stěžoval na bolení hlavy, že Němci je v zajetí tloukly moc do hlavy.

Kap. Konst. Korovin dne 22. května ráno v 6 hodin přijel v doprovodu s autem k nám – měl před sebou plno plánu, sliboval babičce brzkou návštěvu a v 9 hodin byl při projevu na náměstí, kde mluvil k lidem úkladně střelen do hlavy. Mrtev. Příčina: mnoho o mnohém věděl, nebo snad někomu překážel. Byl to dobrý, charakterní člověk, manželce Anežce zanechal syna – malé dítě. Čest jeho památce.

– napsal **Alois Pekáč** (*1900) – jediný odbojář obce Radostovice

Zdroje informací:

Českoslovenští legionáři okresu Rychnov nad Kněžnou 1914 – 1921, Josef Juza, vydáno Okresním úřadem Rychnov nad Kněžnou

www.pamatnik.valka.cz